



*L'eto
na druhý
pokus*

Morgan
Matsonová



COO
BOO

Léto
na druhý pokus

Morgan Matsonová

COO
BOO 

Copyright © 2012 by Morgan Matson
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC
and Prava i Prevodi Literary Agency
Translation © Martina Buchlová, 2014

ISBN 978-80-7447-620-4

Mamince a Jasonovi

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha by nemohla vzniknout bez jedinečné Alexandry Cooperové. Díky, díky, díky za tvoji trpělivost, důvěru a geniální redakční schopnosti.

Děkuju i všem úžasným lidem z S&S: Justinu Chandovi, Amy Rosenbaumové, Anně McKeanové, Venesse Williamsové. A hodně velký dík patří Lucy Ruth Cumminsově za tu nádhernou obálku. Rosemary Stimolová, díky za tvoje agentské superschopnosti a víru, kterou jsi v ten příběh už od začátku měla.

Ve Velké Británii děkuju Jane Griffithsově, Kat McKennové, Mary-Anne Hamptonové a France Bernataviciusové.

Díky Lauren Strasnickové, té nejlepší kámošce na psaní, za přátelství a nedocenitelnou pomoc při psaní této knihy.

Díky mojí mamince, Jane Finnové, za víc věcí, než na kolik tady mám místo... ale hlavně za všechna ta kouzelná léta v Pensylvánii.

Ačkoli byla tahle kniha napsaná primárně v Los Angeles, revidovala jsem ji všude možné a všem, kteří mi to umožnili, dlužím velké díky:

Děkuju Susan MacTavish-Bestové za to, že mě nechala použít svůj překrásný, umělecky vyhlížející domov v Mill Valley. Díky Ericu Berlowovi za zapůjčení chatky v Sieře Nevadě – revidování ještě nikdy neprobíhalo v tak úchvatných kulisách. A Nancy Quinnové a Ginger Boylové, díky nimž byl celý ten proces s pronájmem domu v Poconských horách tak jednoduchý.

Nakonec a především musím vyjádřit neskonalý dík Alexi MacDonaldovi. Tolik ti děkuju za to, že jsi nám nacházel chatky na přepisování, vyráběl míchaná vajíčka, povzbuzoval mě a vždycky přesně věděl, kdy potřebuju zmrzlinu. Bez tvojí podpory bych to nikdy nedokázala.

Láska je divat se, jak někdo umírá

Death Cab for Cutie

Dim u jezera

Kapitola první

Opatrně jsem otevřela dveře svojí ložnice, abych se podívala, jestli je na chodbě prázdná. Když jsem se ujistila, že ano, přehodila jsem si kabelku přes rameno a tiše za sebou zavřela dveře, potom jsem vzala schody dolů do kuchyně po dvou. Bylo devět ráno, do domu u jezera jsme měli odjíždět za tři hodiny a já jsem utíkala z domova.

Kuchyňský pult pokrývaly mamčininy rozličné seznamy věcí, co se musí zařídit, tašky plné potravin a dalších zásob a krabice s tátovými červenými lahvičkami s prášky na předpis. Těch jsem si snažila nevšímat a zamířila jsem přes kuchyň k zadním dveřím. Přestože jsem se z domu nevykrádala už celé roky, něco mi říkalo, že to bude jako ježdění na kole – což, když už jsme u toho, jsem taky celé roky nedělala. Ale to ráno jsem se probudila zbrocená studeným potem, srdce mi divoce bušilo a všechny instinkty mi našeptávaly, ať zmizím, že všechno bude lepší, když budu někde – kdekoli – jinde.

„Taylor?“ Zarazila jsem se a otočila se na Gelsey, svou dvanáctiletou sestru, která stála na druhém konci kuchyně.

I když byla pořád ještě v pyžamu, starodávném dvojdielném kousku pokrytém blýskavými baletními střevíčky, vlasy už měla v dokonalém drdolu.

„Co?“ zeptala jsem se a o krok ustoupila ode dveří ve snaze vypadat pokud možno co nejnenuceněji.

Zamračila se na mě a její oči se zastavily na mojí kabelce, než se vrátily zpátky k mému obličejí. „Co to děláš?“

„Nic,“ odpověděla jsem. Opřela jsem se o zeď a doufala, že to působí ležérně, ačkoli nemyslím, že opírání o zeď by byla činnost, kterou bych vůbec někdy v životě provozovala. „Co chceš?“

„Nemůžu najít svůj iPod. Nemáš ho ty?“

„Ne,“ řekla jsem stručně a odolala nutkání jí oznámit, že bych se jejího iPodu ani nedotkla, protože je plný výhradně baletní hudby a té příšerné kapely, kterou je zrovna posedlá, The Bentley Boys – byli to tři kluci s dokonale vyfoukanými ofinami a pochybným muzikálním talentem. „Běž se zeptat mámy.“

„Tak jo,“ souhlasila nejistě a pořád se na mě podezřívavě dívala. Potom se otočila na palci u nohy, dupavými kroky vyšla z kuchyně a přitom zakřičela: „Mami!“

Překonala jsem zbytek kuchyně a už už jsem došla k zadním dveřím, když se otevřely, a já překvapeně uskočila. Vešel jimi můj starší bratr Warren, obtěžkaný krabicí z pekařství a podnosem s kelímky kávy. „Dobrý ráno,“ pozdravil.

„Ahoj,“ zamumlala jsem, toužebně vyhlížela za něj ven a přála si, abych se bývala ke svému útěku odhodlala o pět minut dřív – nebo, což by bylo ještě lepší, prostě použila hlavní vchod.

„Mamka mě poslala pro kafe a housky,“ oznámil, když svoje břemena postavil na kuchyňský pult. „Máš ráda sezamový, ne?“

Sezamové jsem nenáviděla – pravdou bylo, že Warren byl jediný z nás, kdo je měl rád – ale na to jsem teď poukazovat nehodlala. „Jasně,“ souhlasila jsem rychle. „Super.“

Warren si vybral jeden kelímek a napil se. Přestože byl v devatenácti jen o dva roky starší než já, měl na sobě jako obvykle khaki kalhoty a tričko s límečkem, jako by ho každou chvíli mohli odvolat na zasedání správní rady nebo na golf. „Kde jsou všichni?“ zeptal se po chvíli.

„Netuším,“ odpověděla jsem a doufala, že po tom půjde pátrat sám. Přikývl a znovu se napil, jako by měl všechen čas na světě. „Myslím, že jsem nahoře slyšela mamku,“ prohodila jsem, když začalo být jasné, že můj bratr hodlá promrhat dopoledne srkáním kávy a zíráním do prostoru.

„Jdu jí říct, že jsem zpátky,“ usnesl se a odložil kelímek, přesně, jak jsem doufala. Warren zamířil ke dveřím, pak se zastavil a otočil se zpátky na mě. „A on už je vzhůru?“

Pokrčila jsem rameny. „Nevím.“ Snažila jsem se udržet v hlase lehkavý tón, jako by to byla jen normální otázka. Ale jen před pár týdny by pomyšlení na to, že náš otec touhle dobou ještě spí – nebo, když už jsme u toho, že je vůbec ještě doma – bylo něco nepředstavitelného.

Warren znovu přikývl a vyšel z kuchyně. Jakmile byl pryč, vystřelila jsem ze dveří.

Spěchala jsem po naší příjezdové cestě, a když jsem se dostala na chodník, dlouze jsem si vydechla. Pak jsem se svižnou chůzí vydala po Greenleaf Road pryč, jak nejrychleji to šlo. Nejspíš jsem si měla vzít auto, ale některé věci prostě děláte ze zvyku, a když jsem utíkala naposledy, od řidičáku mě dělilo několik let.

Čím jsem byla dál od domova, tím klidnější jsem se cítila. Racionální část mozku mi říkala, že se dřív nebo později

budu muset vrátit, ale té jsem teď naslouchat nechtěla. Chtěla jsem jen předstírat, že dnešní den – a celé nadcházející léto – se nebude muset stát. A to bylo s tím, jak se vzdálenost mezi mnou a domovem zvětšovala, čím dál tím snazší. Už jsem šla nějakou dobu a zrovna jsem začala v kabelce lovit sluneční brýle a vtom jsem uslyšela zacinkání kovu a zvedla hlavu.

Nálada se mi poněkud zhoršila, když jsem uviděla Connie z toho bílého domu naproti, jak venčí psa a mává na mě. Byla v podobném věku jako moji rodiče a určitě jsem někdy znala její příjmení, ale teď jsem si na něj nemohla vzpomenout. Pustila jsem pouzdro se slunečními brýlemi zpátky do tašky vedle toho, co jsem teď už jasně identifikovala jako Gelseyin iPod (no nic), který jsem asi musela vzít místo svého. Nemohla jsem se Connie vyhnout, aniž bych ji otevřeně ignorovala nebo se prostě otočila a utekla do lesa. A měla jsem pocit, že jakákoli z těchto dvou možností by se okamžitě donesla k uším mé matky. Povzdechla jsem si a přinutila se k úsměvu, když se ke mně blížila.

„Ahoj Taylor!“ zavolala se širokým úsměvem. Její pes, velký, přihloupě vypadající zlatý retrívr, se ke mně natahoval, co mu vodítko dovolilo, hlasitě funěl a vrtěl ocasem. Podívala jsem se na něj a o malinký krůček jsem ustoupila. Psa jsme nikdy neměli, takže ačkoli jsem je teoreticky měla ráda, moc zkušeností jsem s nimi neměla. A přestože jsem se na psí reality show *Top Dog* dívala víc, než je pro někoho, kdo psa nemá, zdrávo, takhle skutečnost mi při konfrontaci s živým exemplářem moc nepomohla.

„Ahoj Connie.“ Už při tom pozdravu jsem si nakročila dál po chodníku a doufala, že pochopí, jak to myslím. „Ráda vás vidím!“

„Já tebe taky,“ odpověděla automaticky, ale všimla jsem si, že její úsměv trochu pohasl, když mi přejela očima po obliče-

ji a oblečení. „Dnes vypadáš nějak jinak,“ podotkla. „Tak... ležérně.“

Vzhledem k tomu, že mě Connie za normálních okolností vídala v uniformě Stanwichské akademie – bílé košili a kousavé tartanové sukni – nepochybovala jsem, že tentokrát vypadám poněkud jinak, jelikož jsem se v podstatě jen vyvalila z postele, aniž bych se zdržovala česáním, v žabkách, ustřižených džínách a opraném bílém tričku s nápisem PLAVECKÝ TÝM LAKE PHOENIX. To tričko teoreticky nebylo moje, ale přivlastnila jsem si ho před tolika lety, že jsem o něm teď už přemýšlela jako o vlastním.

„To asi jo,“ přisvědčila jsem a dávala si pozor, abych se nepřestala usmívat. „Takže...“

„Nějaké velké plány na léto?“ zeptala se vesele a očividně si vůbec neuvědomovala, že se tu konverzaci snažím ukončit. Pes, jemuž možná došlo, že tohle ještě chvíli potrvá, se jí složil k nohám a položil si hlavu na přední tlapy.

„Ani ne,“ řekla jsem v naději, že tím to ukončím. Ale ona se na mě dál dívala s pozvednutým obočím, tak jsem potlačila povzdechnutí a pokračovala. „Vlastně dneska odjíždíme na léto k našemu domu u jezera.“

„Ale to je úžasné!“ rozplývala se. „Zní to krásně. Kde to je?“

„V Poconos.“ Svráстила čelo, jako by se snažila ten název někam zařadit, tak jsem dodala: „V Poconských horách. V Pensylvánii?“

„Aha, jasně,“ přikývla, přestože mi z jejího výrazu bylo jasné, že pořád nemá ponětí, o čem to mluvím, což ostatně nebylo zas tak nečekané. Rodiny pár mých přátel měly také domy na léto, ale ty se většinou nacházely na místech jako Nantucket nebo Cape Cod. Nikdo jiný, koho znám, nemá letní domek v horách v severovýchodní Pensylvánii.

„No,“ pokračovala Connie stále se zářivým úsměvem. „Dům u jezera! To bude určitě bezva.“

Jen jsem přikývla, nedůvěřovala jsem si natolik, abych jí odpověděla nahlas, protože mně se nechtělo se k jezeru Phoenix vracet. Nechtělo se mi tam tak moc, že jsem se vyplížila z domu bez jakéhokoli plánu nebo zásob, tedy až na sestřin iPod, jen abych tam nemusela jezdit.

„Takže,“ Connie zatahala psa za vodítko a ten se vyškralbal na nohy, „pozdravuj ode mě mámu s tátou! Doufám, že se oba mají dobře a –“ Najednou se zarazila, rozpačitě se jí rozšířily oči a trochu zrudla. Ty symptomy jsem okamžitě identifikovala, ačkoli jsem je vídala teprve tři týdny. Ona si to Uvědomila.

Bylo to něco, s čím jsem neměla tušení, jak se vypořádat. Přineslo to však i jednu nečekanou výhodu, která pracovala v můj prospěch. Nějakým způsobem jako by se to ze dne na den dozvěděla celá škola, i učitelé byli obeznámeni se situací, i když jsem si nikdy nebyla jistá, kým a proč. Bylo to však jediné možné vysvětlení toho, jak jsem dokázala excelovat ve všech svých závěrečných zkouškách, dokonce i v předmětech jako trigonometrie, kde jsem měla celou dobu nebezpečně blízko k trojce. A kdyby ani tohle jako důkaz nestačilo, když nám angličtinářka rozdávala písemky, položila tu moji přede mě na lavici a na okamžik si o ni opřela ruku, takže jsem zvedla hlavu a vzhlédla k ní.

„Vím, že učení pro tebe teď musí být těžké,“ zamumlala, jako by celá třída nenatahovala uši, aby jim neunikla ani slabika. „Tak to prostě napiš tak správně, jak ti to půjde, dobře, Taylor?“

A já se kousla do rtu a odvážně přikývla a celou dobu jsem si palčivě uvědomovala, že jen předstírám, že se chovám tak,

jak vím, že očekává, že se budu chovat. A opravdu, z toho testu jsem dostala jedničku, i když jsem si z *Velkého Gatsbyho* prolístovala jen konec.

Všechno se změnilo. Nebo abych byla přesnější, všechno se mělo změnit. Ale zatím se ještě nezměnilo nic. Kvůli čemuž ty kondolence působily zvláště – jako by mi všichni říkali, jak je jim líto, že mi vyhořel dům, zatímco ještě normálně stál, ale poblíž se válel doutnající uhlík a čekal na svou chvíli.

„Budu,“ vyhrkla jsem, abych zachránila Connie před nutností prokostat se jedním z těch dobromyslných proslůvů, které už mi lezly krkem – anebo, v horším případě, vyprávět mi o nějakém vzdáleném známém, který se zázračně vyléčil pomocí akupunktury/meditace/tofu, a jestli už jsme to zkoušeli? „Díky.“

„Měj se.“ Do těch slov vložila víc významu, než kolik z běžných okolností nesly, a poplácala mě po rameni. V jejích očích se zračila lítost, ale i strach – taková ta mírná odtažitost, protože když se něco dělo mojí rodině, mohlo se to přihodit i té její.

„Vy taky.“ Snažila jsem se usmívat, dokud ještě jednou nezamávala a nezamířila ulicí pryč v závěsu za svým psem. Já jsem pokračovala opačným směrem, ale už jsem neměla pocit, že by můj útěk mohl něčemu pomoci. K čemu utíkat, když vám lidi musí neustále připomínat, před čím to vlastně utíkáte? Ačkoli jsem teď už delší dobu neměla potřebu to udělat, utíkání bylo něco, co jsem dělala s dost velkou frekvencí, když jsem byla mladší. Začalo to, když mi bylo pět a já se naštvála, že se mamka věnuje jen malé Gelsey, a Warren mi jako obvykle nedovolil si s ním hrát. Vypochoďovala jsem ven, tam jsem uviděla příjezdovou cestu a za ní mě k sobě vábil

celý širý svět. Vydala jsem se po ulici a z větší části jsem jen přemýšlela, jak dlouho bude trvat, než si někdo uvědomí, že jsem vůbec pryč. Samozřejmě mě zanedlouho našli a přivedli domů, ale vzorec už byl vytvořen a útěk se stal mojí preferovanou metodou, jak se vypořádat s věcmi, které mě rozhodily. Stal se z toho tak rutinní jev, že když jsem ode dveří ubrečeně ohlásila, že odcházím z domu už napořád, mamka jen přikývla, sotva se na mě podívala a nakázala mi, ať jsem na večeři doma.

Zrovna jsem vytáhla Gelseyin iPod – ochotná strpět i Bentley Boys, jen aby mě to rozptýlilo od mých myšlenkových pochodů – když jsem za sebou uslyšela tiché předení sportovního auta.

Napadlo mě, že jsem asi musela být pryč déle, než jsem si původně myslela, a už když jsem se otáčela po zvuku, věděla jsem, co uvidím. Táta seděl za volantem svého nízkého stříbrného auta a usmíval se na mě. „Čau dítě,“ zavolal otevřeným okénkem na straně spolujezdce. „Nechceš svézt?“

S vědomím, že nemá smysl se pokoušet cokoli předstírat, jsem otevřela dveře a nastoupila. Táta se na mě podíval a nadzvedl obočí. „Co nového?“ zeptal se mě tradičně.

Pokřčila jsem rameny a upřela pohled na šedivé koberečky na podlaze, pořád bez poskvrnky, i když už to auto měl rok. „Jen jsem se to, chtěla trochu projít.“

Tatka přikývl. „Samozřejmě,“ přisvědčil přehnaně vážným tónem, jako by mi to bezvýhradně věřil. Ale oba jsme věděli, o co jsem se ve skutečnosti snažila – obvykle to býval táta, kdo mě nakonec našel. Pokaždé jako by věděl, kde budu, a místo aby mě rovnou odvezl zpátky domů, mě, když zrovna nebylo moc pozdě, vzal ještě na zmrzlinu. Tedy až potom, co jsem mu slíbila, že to neřeknu mamince.

Připoutala jsem se a táta k mému překvapení neotočil auto do protisměru, ale pokračoval v jízdě a zatočil na silnici vedoucí do centra. „Kam jedeme?“ zeptala jsem se.

„Myslel jsem, že by se hodilo něco k snídani.“ Když stavěl na červenou, zalétl ke mně pohledem. „Z nějakého důvodu to vypadá, že veškerý pečivo, co máme doma, je sezamový.“

Usmála jsem se tomu, a když jsme zaparkovali, vešla jsem taťkovi v patách do Stanwichských lahůdek. Vzhledem k tomu, že byl krámeček plný lidí, jsem zůstala stát u dveří a objednávání nechala na něm. Jak jsem přejížděla osazenstvo obchodu očima, všimla jsem si v přední části fronty Amy Curryové. Držela se za ruce s vysokým hezkým klukem v tričku Colorado College. Nijak dobře jsme se neznaly – loni v létě se do naší ulice přistěhovala s mámou a bratrem – ale usmála se a zamávala mi a já jí to oplatila.

Když se táta dostal na řadu, dívala jsem se, jak přednesl naši objednávku a přitom prohodil něco, co toho kluka za pultem rozesmálo. Při pohledu na mého otce byste neřekli, že je s ním něco vážně v nepořádku. Ano, byl o něco hubenější a jeho pokožka měla poněkud žlutější nádech. To jsem se ale pokoušela nevnímat, když jsem sledovala, jak přihazuje pár drobných do sklenice na spropitné. Pokoušela jsem se nevnímat, jak unaveně vypadá, a snažila se spolknout knedlík, který se mi udělal v krku. Ale úplně nejvíc jsem se pokoušela nemyslet na to, že nám odborníci, kteří se v těchhle věcech vyznají, sdělili, že mu zbývají přibližně tři měsíce života.

Kapitola druhá

„Musíme to poslouchat?“ zakňourala Gelsey z předního sedadla už tak potřetí za posledních deset minut.

„Třeba se dozvíš něco novýho,“ odpověděl Warren z vedlejšího místa. „Co, Taylor?“

Místo odpovědi jsem si na zadním sedadle, kde jsem se rozvalovala, jen stáhla sluneční brýle do očí a zvýšila hlasitost na svém iPodu. Do jezerního městečka Lake Phoenix to z našeho domu ve Stanwichi v Connecticutu autem trvalo jen tři hodiny, ale teď mi to připadalo jako nejdelší jízda mého života. A vzhledem k tomu, že můj bratr řídil jako důchodce (dokonce jednou dostal pokutu za to, že jel moc pomalu a ohrožoval tím plynulost provozu), nám cesta tentokrát zabrala víc než čtyři hodiny – takže to vlastně dost možná nejdelší jízda mého života i byla.

Ve starém Land Cruiseru s dřevěným obložením, o nějž se normálně dělíme s Warrenem, jsme teď jeli jen ve třech – naši vyrazili napřed v mamčině autě po střechu nacpa-

ném veškerým proviantem, který budeme na celoletní pobyt mimo domov potřebovat. Větší část jízdy jsem strávila usilovnou snahou ignorovat pošuchování svých sourozenců, týkající se převážně toho, co po cestě poslouchat – Gelsey nechtěla nic jiného než Bentley Boys. Warren trval na tom, abychom si pustili jeho cédéčko audiokurzů. Warren v posledním kole zvítězil, a tak nám monotónní hlas s britským přízvukem vysvětloval víc, než kolik jsem toho kdy o kvantové mechanice chtěla vědět.

Ačkoli jsem tam nebyla už pět let, stejně jsem po cestě poznávala každou zatáčku. Naši ten dům koupili, než jsem se narodila, a celé roky jsme tam trávili každé léto, od začátku června až do konce srpna. Táta zůstával během týdne v Connecticutu kvůli práci a na víkendy jezdil za námi. Léto tehdy pro mě vždycky bylo tou nejlepší částí roku a ve škole jsem celou dobu jen odpočítávala hodiny, dělící mě od všeho, co prázdniny u jezera Phoenix slibovaly. Ale ten rok, kdy mi bylo dvanáct, skončilo léto takovou katastrofou, že se mi neskutečně ulevilo, když jsme se tam v dalším roce nevrátili. Tehdy se Warren rozhodl, že se musí už vážně začít zabývat svými studijními výsledky, a zapsal se na intenzivní přípravný kurz na Yale. Gelsey tou dobou zrovna změnila instruktorku baletu a nechtěla přes léto vynechat hodiny. A já, protože se mi nechtělo se k jezeru vracet a čelit tomu binci, co jsem tam po sobě nechala, jsem si našla oceánografický letní tábor (měla jsem takovou krátkou epizodu, kdy jsem chtěla být mořskou bioložkou; to mě mezitím přešlo) a škemrala u rodičů, aby mě tam pustili. A od té doby se každý rok vyskytlo něco, co nám zabránilo v tom, abychom tam léto trávili. Gelsey začala jezdit na baletní tábory a já s Warrenem jsme přes léto oba pracovali na svých akademických dovednostech

(on postavil hřiště v Řecku, já se celé léto pokoušela – s nulovým úspěchem – naučit mandarínsky na intenzivním kurzu ve Vermontu). Když bylo jasné, že máme moc práce na to, abychom si mohli dopřát celé léto oddychu a strávit ho společně v Pensylvánii, začala matka dům u jezera pronajímat.

A letošní rok neměl být žádná výjimka – Gelsey se hodlala vrátit na baletní tábor, kde byla stoupající hvězdou, Warren měl v plánu praxi v tátově právníkové firmě a já jsem měla v úmyslu investovat spoustu času do opalování. Na konec školního roku jsem se vážně, vážně těšila. Můj přítel Evan se se mnou rozešel měsíc před koncem školy a moji kamarádi nechtěli rozbít partu a všichni se postavili na jeho stranu. Ta náhlá absence přátel a čehokoli připomínajícího společenský život by za normálních okolností z vyhlídky na několika-měsíční vypadnutí z města udělaly něco opravdu lákavého. Ale k jezeru Phoenix jsem se vracet nechtěla. Do Pensylvánie jsem už pět let ani nevkročila. To, že nás pět stráví léto pohromadě, by nikoho z nás ještě před třemi týdny ani nenapadlo. Ale přesně to se teď dělo.

„A jsme tady!“ ohlásil Warren vesele, když jsem si všimla, že auto zpomaluje.

Otevřela jsem oči a rozhlédla se. To první, čeho jsem si všimla, byla zelená barva. Stromy po obou stranách silnice se jasně zelenaly a tráva pod nimi jakbysmet. A byly tak hustě osázené, že se příjezdové cesty a domy za nimi daly sotva zahlédnout. Podívala jsem se na teploměr a zjistila, že je tu o deset stupňů míň než v Connecticutu. Ať už se mi to líbilo nebo ne, byla jsem zpátky v horách.

„No hurá,“ ucedila Gelsey z předního sedadla.

Protáhla jsem si krk, zatuhlý v té podivné poloze, v níž jsem usnula, a pro jednu jsem se sestrou plně souhlasila. Warren

ještě trochu zpomalil, nahodil blinkr a zabočil na naši šterkovou příjezdovou cestu. V Lake Phoenix jsou všechny příjezdové cesty vysypané šterkem a ta naše vždycky byla jedním ze způsobů, jak jsem odměřovala léto. V červnu jsem bosa od auta k verandě sotva dopajdala, při každém kroku jsem se šklebila bolestí z toho, jak se mi kamínky zadíraly do citlivých vybledlých chodidel rozmazlených celoročním nošením bot. Než však přišel srpen, chodidla mi vždycky ztvrdla, na zhnědlých nártech se ostře rýsovaly bílé linky opálených pásků od žabek a příjezdovou cestu jsem naboso přebíhala úplně automaticky.

Odepnula jsem si bezpečnostní pás a předklonila se mezi přední sedadla, abych měla lepší výhled. A tam, přímo přede mnou, stál náš dům u jezera. To první, čeho jsem si všimla, bylo, že vypadá úplně stejně jako vždycky – stejné tmavé dřevo, špičatá střecha, prosklené stěny, veranda kolem dokola.

To druhé, čeho jsem si všimla, byl pes.

Seděl na verandě hned u dveří. Jak se auto přibližovalo, nezvedl se a neutekl, místo toho začal vrtět ocáskem, jako by na nás celou dobu čekal.

„Co je *tohle*?“ zeptala se Gelsey, když Warren vypnul motor.

„Co je co?“ vyzvídal Warren. Gelsey tam ukázala a on zamžoural skrz přední sklo. „Aha,“ přikývl okamžik nato a já si všimla, že se najednou netváří, že by se mu nějak zvlášť chtělo vystupovat. Brácha to sice popíral, ale psů se bál už od doby, co ho jedna natvrdlá holka na hlídání nechala v sedmi letech dívat na *Cujo*.

Otevřela jsem dvířka a vystoupila na příjezdovou cestu, abych se mohla lépe podívat. Nebyl to zrovna největší krásavec na světě. Byl menší, ale ne takový ten miniaturní psík, co se vejde do kabelky nebo co ho můžete omylem zašlápnout. Byl zlatohnědý a srst jako by měl pořád trochu naježe-

nou, takže působil permanentně překvapeným dojmem. Vypadal jako kříženec s napřímenýma ušima na způsob německého ovčáka, krátkým nosem a dlouhým ocasem jako kolie. Měl na sobě obojek se známkou, takže toulavý zjevně nebyl.

Gelsey už taky vystoupila, ale Warren zůstal za volantem, a když mě viděl přicházet, malinko stáhl okénko. „Já tu, ehm, ještě chvíli zůstanu a pak přinesu tašky,“ zamumlal a podal mi klíče.

„To jako vážně?“ tázavě jsem nadzvedla obočí. Warren zrudl a urychleně vyroloval okénko, jako by se ten pejsek chystal nějakým způsobem vyskočit na přední sedadlo Land Cruiseru.

Vyšla jsem tři schody vedoucí z příjezdové cesty na verandu a k domu. Čekala jsem, že pes odběhne, jakmile se přiblížím, ale místo toho jen usilovněji vrtěl ocáskem, což na dřevěné podlaze vydávalo dusavý zvuk. „Tak padej,“ vybídla jsem ho cestou ke dveřím. „Vyfič.“ Psík však místo odchodu přicipital ke mně, jako by měl v úmyslu následovat nás dovnitř. „Ne,“ prohlásila jsem rozhodným tónem ve snaze napodobit Randolpha George, obryleného britského moderátora *Top Dog*. „Běž.“ O krok jsem se k němu přiblížila, a pejskovi jako by konečně došlo, o co mi jde, s trhnutím vyskočil na nohy, sešel schody z verandy a překročil příjezdovou cestu s na psa poměrně netypicky velkou dávkou neochoty.

Jakmile nebezpečí té strašlivé psovité šelmy pominulo, Warren otevřel dvířka a opatrně vystoupil. Přitom se rozhlížel po příjezdové cestě, kde kromě toho našeho žádná další auta nestála. „Máma s tátou by tu už touhle dobou vážně měli bejt.“

Vytáhla jsem z kapsy u šortek mobil a uvědomila si, že má pravdu. Odjeli ještě pár hodin před námi a nejspíš celou

cestu nejeli šedesátkou. „Gelsey, mohla bys zavolat –“ Otočila jsem se na svou sestru, která se momentálně ohýbala v pase s nosem u kolen, skoro jako by byla přeložená napůl. „Jseš v poho?“ zeptala jsem se jí a pokoušela se na ni podívat vzhůru nohama.

„Jasně,“ ozvala se tlumeným hlasem. „Jen se protahuju.“ Pomalu se narovнала, ve tváři teď celá rudá. Její pleť se mi pak přímo před očima pomalu navracela ke svému normálnímu odstínu – bledému, s pihami, které se v průběhu léta budou jen exponenciálně rozmnožovat. Nadzvedla paže a spojila si je nad hlavou ve tvaru dokonalého kruhu, spustila je a stáhla lopatky dozadu. Pro případ, že by její drdol nebo vypiplaná chůže nestačily k tomu, aby bylo celému světu jasné, že je baletka, měla Gelsey ve zvyku se neustále protahovat, dost často na veřejnosti.

„Tak až s tím budeš hotová,“ pokračovala jsem, zatímco se začala ve znepokojivém úhlu zaklánět, „mohla bys zavolat mamce?“ Aniž bych čekala na odpověď – obzvlášť vzhledem k tomu, že jsem měla pocit, že to bude něco ve smyslu *A proč to neuděláš ty?* – jsem vybrala ten správný klíč, otočila jím v zámku a poprvé po pěti letech vešla do našeho letního domu.

Když jsem se rozhlédla, přestala jsem zadržovat dech. Bála jsem se, že se dům po všech těch letech nájemníků nějak drasticky změní. Přestěhovaný nábytek, nové věci nebo prostě jen ten pocit – těžko definovatelný, ale zřetelný – že v našem domě byl někdo cizí. Tři medvědi z pohádky ho znali moc dobře a já taky, z toho roku, kdy jsem se vrátila z oceánografického tábora a okamžitě mi bylo jasné, že máma v mém pokoji nechávala za mojí nepřítomnosti někoho přespávat. Ale když jsem tu teď byla, žádný takový pocit jsem neměla.

Byl to náš letní dům, tak, jak jsem si ho pamatovala, jako by tu celou tu dobu čekal, až se sem konečně vrátím.

Přízemí mělo otevřený půdorys, takže jsem viděla všude kromě ložnic a koupelen. Vysoký strop sahál až ke špičaté střeše, takže na prošoupané koberečky pokrývající dřevěnou podlahu dopadaly široké pruhy slunečního světla. Stál tu i ten poškrábaný dřevěný jídelní stůl, u nějž jsme nikdy nejedli a který se tak stal jen odkládací plochou na poštu a použité ručníky. Kuchyně – malinká ve srovnání s tou obří hypermoderní, co jsme měli v Connecticutu – byla vpravo ode mě. Dveře v její zadní části vedly rovnou na zasklenou verandu s výhledem na jezero. Tam jsme obvykle jedli, tedy až na ojedinělé případy výskytu přívalových dešťů. Z verandy vedla pěšinka dolů k našemu molu a samotnému jezeru Phoenix a oknem z kuchyně bylo vidět, jak se na jeho hladině odráží pozdně odpolední slunce.

Za kuchyní jsme měli obývací koutek se dvěma pohovkami postavenými čelem ke kamennému krbu, kde vždycky po večeři seděli rodiče, a buď si tam četli, nebo dělali něco do práce. Ještě dál byla společenská místnost, kde jsme se většinou po večeři scházeli s Warrenem a Gelsey. Celý jeden vestavěný regál na knihy byl plný stolních her a různých skládaček a obvykle jsme přes léto měli buď rozestavené puzzle, nebo rozehranou nějakou hru, ačkoli Risk teď byl ve vyhnanství mimo dosah na horní policiče potom, co jsme tou hrou byli všichni jedno léto úplně posedlí, kuli jsme pikle a vytvářeli tajné aliance a vůbec se tak upnuli na hrací desku, až jsme přestali vycházet z domu.

Všechny naše pokoje byly na jedné chodbě – naši spali v hlavní ložnici nahoře – což znamenalo, že Warren, Gelsey a já se budeme všichni muset dělit o jedinou koupelnu v pří-

zemí, na což jsem se po tak dlouhé době vážně netěšila, protože jsem si v Connecticutu zvykla na to, že mám koupelnu sama pro sebe. Vydala jsem se ke svému pokoji a cestou do koupelny nahlédla. Byla menší, než jak jsem si ji pamatovala. Vlastně až moc malá na to, abychom se o ni mohli všichni tři dělit a navzájem se u toho nezavraždit.

Došla jsem ke svojí ložnici a na dveřích jsem si všimla skoro až starožitné cedulky TAYLOŘIN POKOJÍK, na kterou jsem úplně zapomněla. Jakmile jsem se připravila na konfrontaci s pokojem, který jsem pět let neviděla, a všemi v něm obsaženými vzpomínkami, otevřela jsem dveře.

Když jsem však vkročila dovnitř, nečekalo mě tam vůbec nic, až na celkem příjemnou, tak trochu nicneříkající místnost. Postel byla pořád stejná, se starým kovovým rámem, přehozem s červenobílým vzorem a přistýlkou pod ní. Dřevěná komoda a zrcadlo s dřevěným rámem se taky nezměnily, stejně jako stará truhla v nohách postele, kam se vždycky ukládaly příkrývky navíc na chladné noci, které se tu v horách občas vyskytnou i v létě. Ale nic v pokoji už nevyprávělo o *mně*. Trapné plakáty náctiletého herce, jímž jsem tehdy byla posedlá (od té doby už si prošel několika médii vydatně omílanými pobyty na odvykačce), ze zdi nad postelí někdo odstranil. Moje plavecké medaile (většinou za třetí místo) byly pryč stejně jako sbírka lesků na rty, již jsem předtím za několik let úspěšně nashromáždila. Což bylo nespíš dobře, snažila jsem se sama sobě namluvit, protože by touhle dobou už určitě byly zkažené. Ale stejně. Upustila jsem kabelku a posadila se na postel, pohledem jsem přelétávala od prázdné skříně k holé komodě ve snaze dopátrat se jakéhokoli důkazu, že jsem tu prožila dvanáctero letních prázdnin, ale našla jsem nic.

„Gelsey, co to děláš?“

Zvuk bratrova hlasu stačil na to, aby mě z těch úvah vytrhl a donutil jít vypátrat, co se děje. Vyšla jsem do chodby a uviděla, jak sestra vyhazuje ze svého pokoje plyšáky na hromadu přede dveřmi. Uhnula jsem před letícím slonem a postavila se vedle Warrena, který zděšeně pozoroval haldu plyšáků, která mu rostla přede dveřmi. „O co jde?“ zeptala jsem se.

„Udělal z mého pokoje pokoj pro *batole*,“ postěžovala si Gelsey hlasem plným opovržení a mrštila ze dveří další zvířátko – tentokrát to byl fialový koník, který mi byl lehce povědomý. Ano, její pokoj opravdu prošel nějakými změnami. V rohu teď stála postýlka a přebalovací stolek a na její posteli se vršila ta pohoršlivá tlupa plyšových zvířátek.

„Ty nájemníci asi měli miminko,“ prohodila jsem a uhnula trochu stranou, abych nedostala chundelatou žlutou kachničkou. „Proč s tím prostě nepočkáš na mamku?“

Gelsey obrátila oči v sloup, tenhle výrazový prostředek se letos naučila ovládat dokonale. Každým protočením očí dokázala vyjádřit širokou škálu emocí, nejspíš proto, že se v tom neustále procvičovala. A v tuhle chvíli mi tím sdělovala, jak jsem děsně pozadu. „Ta dorazí nejdřív za hodinu,“ oznámila mi. Sklonila hlavu a podívala se na zvířátko, co zrovna držela v ruce, malého klokana, a párkrát si ho přehodila z ruky do ruky. „Teď jsem s ní mluvila. Museli s tatškou zajet do Stroudsburgu, aby se seznámili s jeho novým onkologem.“ To poslední slovo vyslovovala opatrně, jako my všichni. Bylo to slovo, o jehož existenci jsem ještě před pár týdny neměla tušení. Když jsem si ještě myslela, že tátu jen mírně bolí záda, což se bude dát snadno napravit. V tu dobu jsem si nebyla ani moc jistá, co vlastně slinivka dělá, a už vůbec jsem neměla ponětí, že rakovina slinivky je téměř ve všech přípa-

dech smrtelná, nebo že „stádium čtyři“ je něco, co nechcete nikdy slyšet.

Otcovi doktoři v Connecticutu mu povolili strávit léto v Lake Phoenix pod podmínkou, že se dvakrát do měsíce nechá zkontrolovat onkologem, a až přijde čas, najme si ošetřovatele, pokud nebude chtít do hospice. Ten nádor podle všeho objevili moc pozdě na to, aby se s ním dalo ještě cokoli dělat. Nejdřív jsem to nedokázala pochopit. Ve všech seriálech z nemocničního prostředí, co jsem viděla, se vždycky v poslední chvíli našlo nějaké řešení, nějaká zázračná dosud neobjevená léčebná kúra. Nikdo nad pacientem jen tak nezlomil hůl. Ale ve skutečnosti se to zřejmě dělo.

Na okamžik jsem se s Gelsey setkala pohledem, než jsem sklonila hlavu k neuspořádané kupě hraček, které přistály na podlaze. Nikdo z nás neřekl ani slovo o nemocnici ani o tom, co to znamenalo, ale to jsem ani nečekala. O tom, co se dělo s naším tátou, jsme nemluvili. V rodině jsme se snažili řešení emočně vypjatých témat vyhýbat a někdy, když jsem byla u kamarádů a viděla, jak se k sobě chovají u nich doma – objímají se a mluví o citech a tak – nezáviděla jsem jim to, spíš mi to bylo nepřijemné.

A my tři jsme si nikdy nebyli nijak zvlášť blízcí. Nejspíš tomu nijak nepřispívalo, že jsme byli tak rozdílní. Warren byl už od školky génius a nikoho nepřekvapilo, že byl nejlepší v ročníku. Ta pětiletá mezera mezi mnou a Gelsey – o její schopnosti chovat se jako ten největší spratek pod sluncem ani nemluvě – znamenala, že jsme si nedokázaly vyvinout jeden z těch ultradůvěrných sesterských vztahů. Gelsey navíc trávila tolik času, kolik jen mohla, tancem, a o ten jsem se ani trochu nezajímala. A ani Warren s Gelsey nebyli zrovna nejlepší kámoši. Prostě jsme nikdy netvořili jednotný útvar.

Kdysi jsem si možná přála, aby to bylo jinak, obzvláště když jsem byla menší a zrovna jsem přečetla *Letopisy Narnie* nebo *Děti z Bullerbynu*, kde jsou sourozenci vždycky nejlepší kamarádi a navzájem si hlídají záda. Ale už dávno jsem se smířila s tím, že to u nás nehrozí. Nebylo to nutně něco špatného – prostě to tak bylo a nedalo se s tím nic dělat.

Stejně jako se nedalo nic dělat s tím, že já byla v rodině ta nevýjimečná. Bylo to tak odjakživa – Warren měl geniální mozek a Gelsey měla svůj talent a já byla prostě Taylor, bez zvláštních schopností jakéhokoli druhu.

Gelsey už se zase obrátila k vyhazování plyšáků do chodby a já se chystala vrátit do svého pokoje s pocitem, že na jeden den už jsem se sourozenci strávila času až moc, když jsem pohledem zavádila o něco oranžového.

„Hele,“ sklonila jsem se pro povědomě vypadající zvířátko. „Myslím, že tohle je moje.“ Ve skutečnosti jsem to zvíře – malého plyšového tučňáka s oranžovobílou pruhovanou šálou – poznávala až moc dobře. Nebyl to zrovna nejkvalitnější plyšák v historii – už na pohled byl dost levný a v několika místech hrozilo, že z něj začne vypadávat vycpávka. Ale tenkrát večer na pouti, když mi bylo dvanáct, tenkrát večer, když jsem dostala svoji první pusu, tenkrát večer, když ho pro mě Henry Crosby vyhrál, jsem si myslela, že je to ta nejúžasnější věc na světě.

„Na to si pamatuju,“ prohodil Warren a v očích mu zasvitlo způsobem, který se mi ani trochu nelíbil. „Není to ten, jak máš z poutě?“ Můj bratr měl fotografickou paměť, ale většínou ji používal k tomu, aby si zapamatoval obskurní fakta, ne k tomu, aby mě mučil.

„Jo,“ zamumlala jsem a už jsem se měla k odchodu.

„Není to náhodou ten, co pro tebe vyhrál *Henry*?“ Warren na jeho jméno vložil zvláštní důraz. Měla jsem pocit, že mě

trestá za to, jak jsem si dělala legraci z jeho strachu z neškodných malých pejsků. Vrhla jsem po bratrovi vražedný pohled. Gelsey mezi námi se zájmem přeskakovala očima.

„Jakej Henry?“ zeptala se.

„Vždyť víš,“ odpověděl Warren a na tváři se mu začal objevovat malý úsměv. „Henry Crosby. Měl mladšího bratra, Dereka nebo tak něco. Taylor s Henrym *chodila*.“

Davyho, opravila jsem Warrena v duchu. Cítila jsem, jak v obličejí rudnu, což bylo absurdní, a hledala jsem, jak z toho ven. Kdyby existoval způsob, jak bych se mohla od té konverzace vzdálit, aniž by bylo všem jasné, jak je mi to nepříjemné, udělala bych to.

„No jasně,“ ozvala se Gelsey pomalu. „Mám pocit, že si ho pamatuju. Byl na mě hodnej. A znal jména všech stromů.“

„A –“ začal Warren, ale já ho přerušila, než se stihl pořádně rozjet, protože jsem si nebyla jistá, jak dlouho bych to ještě vydržela.

„Každopádně bys to tu měla uklidit, než se sem dostane mamka,“ pronesla jsem hlasitě s plným vědomím toho, jak vysoce nepravděpodobné by bylo, že by se moje máma na Gelsey kvůli čemukoli zlobila. Snažila jsem se však předstírat, že opak je pravdou, odkrácěla jsem s veškerou důstojností, na niž se někdo, kdo drží v ruce vycpaného tučňáka, zmůže, a zamířila do kuchyně, aniž bych k tomu měla sebestěší důvod.

Henry Crosby. To jméno se mi rozléhalo v hlavě, tučňáka jsem odložila na kuchyňskou linku a otevřela a zase zavřela dvířka od jedné ze skříněk. Byl to někdo, na koho jsem se vědomě snažila během posledních let moc nemyslet. Zredukovala jsem ho, stala se z něj jen odpověď na otázku, na kterou nevyhnutelně došlo na většině pyžamových večírků – *Kdo byl*

tvůj první kluk? Teď už jsem měla Henryho příběh dokonale zvládnutý, takže jsem se na to skoro ani nemusela soustředit:

Ále, byl to Henry. Kamarád od našeho domu u jezera. To léto, když nám bylo dvanáct, jsme spolu začali chodit. Tam na pouti mi dal moji první pusu... A na tomhle místě vždycky všichni zavzdychali, a když se mě někdo zeptal, co se s námi stalo, prostě jsem se usmála, pokrčila rameny a řekla něco jako: „No, bylo nám dvanáct, takže nám začalo být dost jasné, že to nemá úplně dlouhodobou perspektivu.“ A všichni se zasmáli a já kývala a usmála se, ale ve skutečnosti jsem si v hlavě převracela, co jsem zrovna řekla. Protože ne, že by cokoli z těch informací bylo teoreticky úplně špatně. Ale žádná z nich – obzvlášť ta o tom, proč to nevyšlo – nebyla pravda. A pak jsem myšlenky na to léto vypudila z hlavy a vrátila se ke konverzaci a odsunula všechno, co se stalo – s Henrym, s Lucy a to, co jsem provedla – zpátky na úroveň zábavné historky, kterou jsem předstírala, že to všechno bylo.

O chvíli později se v kuchyni objevil Warren a zamířil přímo k obrovské kartonové krabici na lince. „Promiň,“ řekl, zatímco ji otevíral. „Jen jsem si tak dělal legraci.“

Pokrčila jsem rameny, jako by mi na tom už ani nemohlo záležet míň. „Nic se nestalo,“ zakroutila jsem hlavou. „Je to dávná historie.“ Což byla pravda. Ale jakmile jsme přejeli pomyslnou hranici, která oddělovala Lake Phoenix od zbytku světa, nemohla jsem Henryho dostat z hlavy, i když jsem neustále zvyšovala hlasitost na iPodu, abych ho vypudila. Dokonce jsem začala vyhlížet jeho dům. A ke svému překvapení jsem uviděla, že dřív jemně bílý domek byl teď nabarvený jasně modrou barvou a cedule u vjezdu, na které vždycky stálo CAMP CROSBY, teď hlásala MARYANNINY HAPPY HOURS a zdobila ji silueta sklenky na martini – důkaz, že

dům má nové vlastníky. Že Henry tu už není. Nespouštěla jsem ten dům z očí, dokud nezmizel za zatáčkou, a uvědomila si, že už ho třeba vážně nikdy nevidím, což přítomnost Maryanne, ať už byla kdokoli, jako by utvrzovala. To uvědomění ve mně rozdmýchalo podivnou směsici pocitů – nostalgii kombinovanou se zklamáním. Ale úplně nejvíc jsem cítila chladnou, všepohlcující úlevu, která přichází, když vám dojde, že vám něco prošlo.

Warren začal vybalovat svoji krabici na linku a skládal tam jednu dokonale vyrovnanou řadu umělohmotných lahví kečupu za druhou, jako by se za obzorem schylovalo k nějaké epické bitvě ochucovadel.

Vyvalila jsem na ně oči. „Trpí Pensylvánie nějakým nedostatkem kečupu, o kterém mi nikdo nic neřekl?“

Warren zakroutil hlavou, aniž by zvedl hlavu od svého veleďlá. „Jen preventivní opatření. Pamatuješ, co se stalo posledně.“

Vlastně jsem si to i pamatovala. Můj bratr nebyl ohledně jídla vůbec vybíravý, na rozdíl od Gelsey, která snad přežívala výhradně na těstovinách a pizze a odmítala pozřít cokoli jen vzdáleně kořeněného – jeho jedinou výjimku představoval kečup. Dával si ho skoro na všechno a jedl jenom Heinz, nejlépe chlazený, ne v pokojové teplotě. Tvrdil, že dokáže rozoznat rozdíly mezi jednotlivými značkami, což nám dokonce jednou, když jsme byli mladší a příšerně jsme se nudili, v jídelním koutku jednoho nákupního centra dokázal. Takže ho docela traumatizovalo, když jsme sem před pěti lety přijeli a v obchodě v městečku byl Heinz vyprodaný a měli už jen nějakou neurčitou značku. Warren ji odmítl i jen ochutnat a použil otcovu korporátní kreditku na to, aby si sem přes noc nechal jednu bednu kečupu Heinz poslat, z čehož táta – o firemním účetním ani nemluvě – nebyl zrovna nadšený.

Teď, obrněný proti takové tragédii, položil Warren dvě lahve do téměř prázdné lednice a zbytek začal přemísťovat do skříňky. „Chceš vědět, jak vynalezli kečup?“ zeptal se s výrazem, který jsem naneštěstí až moc dobře znala. Warren byl hodně posedlý zajímavými fakty, už od té doby, co mu ještě jako malému nějaký nejspíš hodný, ale teď už právě díky tomu celou rodinou spíš opovrhovaný příbuzný věnoval *Náhodné objevy!* – knihu o vynálezech, na které někdo přišel náhodou. Od té doby nebylo možné s Warrenem mluvit, aniž by do hovoru nevmísil pár zajímavých informací. Jeho pátrání po zbytečných vědomostech (díky jeho srovnatelně zábavnému zápalu pro obskurní slovní zásobu jsem věděla, že se jim říká taky „arkána“) s časem jen nabíralo na síle. Nakonec už jsme si na to tak stěžovali, že nám Warren přestal říkat samotná fakta, ale místo toho nás jen informoval, že by nám je říct *mohl*, což podle mě nebylo nijak výrazně lepší.

„Možná později,“ odpověděla jsem, i když jsem musela uznat, že ve mně náhodný původ kečupu vzbuzoval určitou zvědavost, a doufala jsem, že v tom nehrálo roli něco přílišně nechutného nebo znepokojivého – jako u Coca-Coly, která, jak se ukázalo, byla výsledkem neúspěšného pokusu o výrobu aspirinu. Rozhlédla jsem se po únikové cestě a kuchyňským oknem uviděla jezero. A najednou mi bylo jasné, že to je to jediné místo, kde chci být.

Prošla jsem verandou a bočními dveřmi na pěšinku vedoucí k molu. Jak jsem vyšla ven, zvedla jsem obličej ke slunci. Pět dřevěných schodů vedlo dolů na travnatý kopeček a pod ním už bylo molo. Přestože bylo přímo za naším domem, vždycky jsme se o něj dělili s domy po obou stranách. Molo samo o sobě nebylo nijak dlouhé nebo impozantní, ale vždycky mi přišlo, že má ideální délku na to, aby se z něj dal s rozběhem skočit

kufř do jezera. A voda pod ním byla akorát dost hluboká na to, abych si nemusela dělat starosti, že se praštím o dno.

V trávě vedle mola bylo vyrovnaných pár kajaků a kánoe, ale těch jsem si teď cestou vůbec nevšimla. Na jezeře nebyly povolené žádné motorové dopravní prostředky, takže pozdě odpolední klid nenarušoval žádný řev motorů, jen v dálce projížděl jeden osamocený kajakář. Jezero Phoenix bylo rozlehlé, se třemi menšími ostrůvky uprostřed, ze všech stran obklopené borovicemi. Naše molo bylo na břehu jednoho užšího jezerního ramene, takže navzdory velikosti vodní plochy jsme měli protější břeh dost blízko na to, aby se dala rozeznat mola na druhé straně a lidé na nich.

Podívala jsem se přes jezero k molu naproti našemu, které vždycky patřilo Marinovým. Lucy Marinová byla v Lake Phoenix dvanáct let moje nejlepší kamarádka a v jednu dobu jsem její dům znala stejně dobře jako ten náš. Skoro každou noc jsem spala buď já u ní, nebo ona u mě, na střídačku, naše rodiny si na to tak zvykly, že moje mamka začala kupovat Luciny oblíbené kukuřičné lupínky. Většinou jsem se snažila na Lucy nemyslet, ale neušlo mi, obzvláště poslední dobou, že byla moje poslední kamarádka, které jsem říkala všechno. Nikdo ve škole jako by nevěděl, jak reagovat na zprávy o mém otci, a já jsem najednou nevěděla, jak o tom s kýmkoli mluvit. A vzhledem k tomu, že z mojí staré party kamarádů mě důkladně vyloučili, ocitla jsem se ke konci školního roku a s tím, jak jsme se začali připravovat na léto tady, docela sama, bez nikoho, s kým bych si mohla promluvit. Ale v jednu dobu jsem říkala Lucy všechno, tedy dokud jsme se i my dvě to poslední léto nerozloučily.

Zjistila jsem, že se ze zvyku dívám na jeden ze sloupků u jejího mola. Za ty roky jsme si s Lucy vyvinuly komplikov-

vaný dorozumívací systém pro komunikaci mezi našimi dvěma moly, který zahrnoval baterky a naši vlastní verzi morseovky, když byla tma, a extrémně nepřesné semaforové sestavy s vlaječkami, když bylo světlo. A když si jedna z nás s tou druhou zoufale potřebovala promluvit, uvázala jeden z dvojice růžových šátků, který jsme si mezi sebou rozdělily, na sloupek svého mola. Ano, nebyla to zrovna nejefektivnější forma komunikace a většinou jsme spolu stejně mluvily po telefonu dřív, než jsme si náhodou stihly všimnout světelných signálů, vlaječek nebo šátků. Ale na sloupku od jejího mola teď samozřejmě žádný šátek nebyl.

Skopla jsem žabky a bosa přešla sluncem vyhřátá prkna našeho mola. Za ta léta bylo tak ošlapané, že jsem si vůbec nemusela lámat hlavu s třískami, což se nedalo tak úplně říct třeba o přední verandě. Přidala jsem do kroku, skoro jsem běžela, už jsem chtěla být na konci a nadechnout se vůně vody a borovic a zaháknout prsty u nohou přes okraj mola.

Když jsem však byla skoro na místě, zarazila jsem se. U paty mola se něco hýbalo. Kajak, který jsem viděla předtím na jezeře, tu teď byl přivázaný a pohupoval se na hladině a toho člověka – kluka – který v něm jel, jsem viděla šplhat jednoruč nahoru po žebříku s pádlem od kajaku ve druhé ruce. Od hladiny se odráželo slunce, takže jsem byla moc oslněná na to, abych mu viděla do tváře, když vylezl nahoru na molo, ale došlo mi, že to nejspíš bude jen někdo od sousedů. Šel směrem ke mně, pryč z toho oslnivého světla, a vtom se zastavil jako zkamenělý a zíral na mě. Překvapeně jsem zamrkala a ten upřený pohled mu vracela.

Naproti mně, o pět let starší, už úplně dospělý a mnohem hezčí, než jsem si ho pamatovala, stál Henry Crosby.

Kapitola třetí

Cítila jsem, jak mi spadla čelist, což jsem si až do té chvíle neuvědomila, že se ve skutečnosti opravdu stává, když jste v šoku. Rychle jsem zavřela pusu a znovu na něj zamrkala ve snaze se nějak vzpamatovat, zatímco můj mozek se pokoušel přijít na to, co dělá už úplně dospělý Henry tady přede mnou.

Upustil pádlo na molo, pak udělal malý krok dopředu a zkřížil ruce na hrudi. „Taylor Edwardsová,“ řekl. Neznělo to jako otázka.

„Henry?“ zeptala jsem se mírně omráčeně, navzdory tomu, že to samozřejmě byl on. Jednak mě znal, což by se o nějakém náhodném kajakáři nejspíš říct nedalo. A pak, vypadal pořád stejně – až na to, že mnohem, mnohem líp.

Byl vysoký, s širokým hrudníkem a těmi samými hnědými vlasy, tak tmavými, že vypadaly skoro černě, ostříhanými nakrátko. Ty pihy, které měl, když jsme byli malí, už nebyly vidět, ale oči měl pořád stejně oříškově hnědé, přestože teď vypadaly spíš víc dozelená. I jeho čelist působila tak ně-

jak vyrýsovanějším dojmem a paže měl svalnaté. Nedokázala jsem si to spojit s tím, jak vypadal, když jsem ho viděla naposledy a byl menší než já a hubený s odřenými lokty a koleny. Celkem vzato vypadal Henry opravdu dobře. A ani trochu rád, že mě vidí.

„Ahoj,“ pozdravila jsem, jen abych něco řekla a odvedla pozornost od toho, jak jsem na něj bohapustě zírala.

„Nazdar,“ řekl a jeho hlas zněl chladně. Ale byl i hlubší a už mu na každém druhém slovu nepřeskakoval, jako když jsem ho slyšela naposledy. Naše pohledy se setkaly a mě najednou napadlo, jaké změny asi musí vidět on ve mně a co si asi myslí o tom, jak teď vypadám. Bohužel jsem už od dětství vypadala pořád víceméně stejně, s modrýma očima a jemnými rovnými vlasy s odstínem někde mezi blond a hnědou. Byla jsem středně vysoká a šlachovitá a rozhodně jsem nenabyla těch křivek, v něž jsem tak zoufale doufala, když mi bylo dvanáct. Teď jsem si přála, abych si ráno bývala udělala čas a dala se po vzhledové stránce trochu dohromady, nevyvalila se z postele jen tak. Henry sjel očima dolů k mému oblečení, a když jsem si uvědomila, co mám na sobě, v duchu jsem si vynadala. Nejen, že jsem tu potkala někoho, kdo mě zjevně nenávidí, ale ještě jsem to dělala v tričku, které jsem mu ukradla.

„Takže,“ začal a pak se rozhostilo ticho. Srdce mi bušilo jako splašené a najednou jsem ze všeho nejvíc toužila se prostě otočit a utéct, nastoupit do auta a nezastavit se, dokud nebudu zpátky v Connecticutu. „Co tady děláš?“ zeptal se nakonec ostře.

„Mohla bych se tě zeptat na to samý,“ opáčila jsem a myšlenkami se vrátila o pár minut zpátky, když jsem Warrenovi s takovou jistotou tvrdila, že Henry je stará historie, a nepo-

chybovala, že ho už nikdy nevidím. „Myslela jsem, že jsi odjel.“

„Ty sis myslela, že jsem *já* odjel?“ zopakoval a uchechtl se bez náznaku humoru. „Vážně?“

„Jo,“ přisvědčila jsem trochu nakvašeně. „Dneska jsme projížděli kolem vašeho domu a vypadal úplně jinak. A podle všeho ho vlastní nějaká násoska Maryanne.“

„No, za pět let se toho hodně změnilo, Taylor.“ Uvědomila jsem si, že už mi podruhé řekl mým celým jménem. Předtím mi říkal Taylor jen, když se na mě zlobil – jinak mě většinou oslovoval Edwardsová nebo Tay. „Tak zaprvé jsme se přestěhovali.“ Ukázal na dům hned vedle našeho, ten, co byl tak blízko, že jsem odsud viděla květináče vyrovnané na okně. „Přímo tamhle.“

Chvilí jsem jen zírala, kam ukazoval. Byl to dům Morrisonových a já prostě předpokládala, že tam pořád ještě bydlí, pan a paní Morrisonovi a jejich zlotřilý pudlík. „Vy bydlíte hned vedle nás?“

„Už pár let. Ale vzhledem k tomu, že váš dům si pořád někdo pronajímal, nemyslel jsem si, že se ještě někdy vrátíte.“

„To já taky ne,“ uznala jsem, „jestli chceš pravdu.“

„Takže co se stalo?“ podíval se přímo na mě a zeleň jeho očí mě vyvedla z míry. „Proč jste se vrátili, tak najednou?“

Přestala jsem dýchat, když se mi ten důvod – vždycky na dosah ruky – vrátil do přední linie myšlenkových pochodů a celé odpoledne jako by v jeho přítomnosti potemnělo. „No,“ vymáčkla jsem ze sebe pomalu, zadívala se místo na něj někam nad jezero a snažila se vymyslet, jak to vysvětlit. Ne, že by to bylo nějak extra komplikované. Stačilo, abych řekla něco jako *Táta je nemocnej. Takže jsme sem přijeli společně strávit léto.* To nebyla ta těžká část. Ta přišla až s doplňujícími

otázkami. *Jak nemocnej? Co mu je? Je to vážný?* A pak ta nevyhnutelná reakce, když lidem došlo, jak vážné to s ním vlastně je. A že co jsem myslela, ale neřekla, bylo, že jsme sem přijeli strávit naše *poslední* společné léto.

Neměla jsem žádnou nacvičenou odpověď, protože jsem se téhle konverzaci svědomitě vyhýbala. Po škole se to rozneslo dost rychle, což předešlo tomu, abych musela situaci vysvětlovat. A když jsem byla s mámou a náhodou jsme v obchodě narazily na známého, který se na tátu ptal, nechala jsem na ní, ať mu to řekne. Já jsem se mezitím zarytě dívala jiným směrem nebo si od nich o pár kroků odstoupila, jako bych nemohla odolat neúprosné přitažlivosti uličky s cereáliemi, a předstírala, že ten náročný rozhovor, který teď mamka vede, se mě absolutně netýká. Nebyla jsem si tak docela jistá, jestli to vůbec dokážu říct nahlas – nebo se vypořádat s těmi doplňujícími otázkami – aniž bych se složila. Ještě jsem kvůli tomu pořádně nebrečela a nechtěla jsem to riskovat před Henrym Crosbym.

„To je tak trochu na dlouhý povídání,“ odpověděla jsem nakonec a dál upírala pohled na klidnou hladinu jezera.

„Jo,“ přikývl Henry sarkasticky. „To je mi jasný.“

Když jsem slyšela ten tón, zamrkala jsem. Takhle se mnou Henry předtím nikdy nemluvil. Když jsme se hádali nebo prali, dělali jsme to jako děti – šfouchali jsme do sebe, metali po sobě nelichotivými přezdívkami, dělali si naschvály – cokoli, jen abychom ten spor už měli z krku a mohli být zase kamarádi. Slyšet ho takhle – a vůbec to, jak jsme na sebe štekali – bylo jako mluvit cizím jazykem s někým, s kým jsem zatím mluvila vždycky svou mateřštinou.

„Takže proč jste se přestěhovali?“ zeptala jsem se trochu agresivněji, než jsem měla v úmyslu, otočila se k němu čelem a založila si ruce na hrudi. To, že by se někdo v Lake Phoenix

přestěhoval, byla poměrně vzácná záležitost – cestou sem jsem viděla známá jména na jednom domě za druhým, pořád tam žili stejní majitelé.

Vzhledem k tomu, že jsem čekala okamžitou odpověď, překvapilo mě, když Henry mírně zrudl a strčil si ruce do kapes od šortek, což byl u něj vždycky signál, že neví, co na to říct. „To je na dlouhý povídání,“ opičil se s pohledem upřeným k zemi. Chvilí nebylo slyšet nic jiného než sotva patrné bouchání kajaku narážejícího do dřevěného pilíře mola. „Každopádně,“ dodal po odmlce, „teď bydlíme tady.“

„Dobře,“ přikývla jsem s pocitem, že to už jsme si přece ujasnili předtím. „To mi došlo.“

„Chci říct, že tu bydlíme celoročně,“ dovysvětlil. Pohledem se vrátil ke mně a já se snažila skrýt svůj překvapený výraz. Přestože žít v Lake Phoenix trvale bylo možné, dělalo to jen opravdu málo lidí – byla to tu převážně letní společnost. A Henry žil před pěti lety v Marylandu. Jeho otec pracoval ve Washingtonu ve finančnictví a k jezeru Phoenix jezdil s ostatními otci na víkendy, přes týden zůstával ve městě.

„Aha,“ přikývla jsem, jako bych to chápala. Netušila jsem, co to znamená pro ostatní aspekty jeho života, ale netvářil se, že by se mi chystal poskytnout nějaké podrobnější vysvětlení, a já jsem nemyslela, že mám právo chtít po něm více informací. Najednou mi došlo, že mě od Henryho dělí daleko větší vzdálenost než jen ten metr mola mezi námi.

„Jo,“ přisvědčil a mě napadlo, jestli si připadá stejně jako já – jako by tu stál s úplným cizincem. „Měl bych jít.“ Otočil se k odchodu.

Nepřipadalo mi správné ukončit to na tak nejasnou notu, takže jsem mu, když mě míjel, hlavně kvůli tomu, že jsem chtěla být zdvořilá, řekla: „Ráda jsem tě zase viděla.“

Zastavil se jen kousíček ode mě, blíže než předtím, tak blízko, že teď bylo vidět, jak má tváře pořád poseté pihami, ale tak malinko, že jsem je viděla skoro všechny a mohla bych si je pospojovat jako souhvězdí. Srdce mi bilo až v krku a najednou jsem se v myšlenkách vrátila k jednomu z našich prvních opatrných muchlovacích odpolední před pěti lety – k němuž vlastně došlo přímo tady na molu. *Líbala jsem tě*, proběhlo mi hlavou dřív, než jsem to stihla zastavit.

Pohlédla jsem na Henryho, pořád tak zblízka, a přemýšlela, jestli si třeba nevzpomíná na to samé. Ale díval se na mě s prázdným skeptickým výrazem, a když se dal znovu do kroku, došlo mi, že mi na to „Ráda jsem tě viděla.“ úmyslně neodpověděl.

Možná že kdyby to nebylo zrovna dneska, nechala bych to tak. Ale byla jsem nabroušená a unavená a zrovna jsem strávila čtyři hodiny posloucháním chlapeckých skupin a faktů o světelné energii a cítila jsem, jak na mě jde vztek. „Hele, já se sem vrátit nechtěla,“ začala jsem hlasitěji a trochu ostřejším tónem.

„Tak proč jseš tady?“ zeptal se Henry a i jeho hlas přidal na síle.

„Neměla jsem v tom na výběr,“ vyštěkla jsem a věděla, že za chvíli zajdu příliš daleko, ale taky, že už sama sebe nedokážu zastavit. „Už jsem se sem nechtěla vrátit nikdy.“

Na vteřinu jsem měla pocit, že mu přes tvář přešel náznak bolesti, ale pak byl pryč a ten teď už známý chladný výraz se vrátil. „No,“ podotkl. „Možná nejseš jediná, kdo by to tak chtěl.“

Snažila jsem se sebou netrhnout, i když jsem věděla, že si to zasloužím. Dívali jsme se na sebe v momentální patové situaci a já si uvědomila, že jeden z hlavních problémů, když se s někým hádáte na molu, spočívá v tom, že opravdu nemáte kam utéct, když ten druhý stojí mezi vámi a pevnou zemí.

„Takže,“ vymáčkla jsem ze sebe nakonec, přerušila oční kontakt, znovu si zkrřížila ruce na prsou a snažila se tónem hlasu dát jasně najevo, jak málo mi na tom záleží. „Uvidíme se.“

Henry si přehodil pádlo od kajaku přes rameno jako sekeru. „Myslím, že to je nevyhnutelný, Taylor,“ odpověděl sklesle. Ještě chvíli mě pozoroval, pak se otočil a odešel a já, protože jsem se nechtěla dívat, jak mi mizí z očí, došla na konec mola.

Hleděla jsem na vodní hladinu a slunce, které zrovna začínalo uvažovat o tom, že by mohlo zapadnout, a dlouze jsem vydechla. Takže Henry bydlel vedle mě. To bude v pohodě. S tím se nějak poperu. Prostě strávím celé léto uvnitř. Vyčerpaná pomyšlením na to všechno jsem se posadila a nechala svoje chodidla brouzdat po hladině. Přitom jsem pohledem zavadila o něco v samém rohu mola.

HENRY + TAYLOR NAVŽDY

Vyřezali jsme to spolu doprostřed zakřiveného srdce před pěti lety. Nemohla jsem uvěřit, že to tu po tak dlouhé době ještě je. Přejela jsem prsty po tom plusu a přemýšlela nad tím, proč jsem si ve dvanácti myslela, že mám vůbec nějakou představu o tom, co to znamená navždy.

Odněkud za sebou jsem uslyšela skřípot pneumatik na štěrk, potom bouchnutí dveří od auta a věděla jsem, že rodiče konečně dorazili. Zvedla jsem se, vlekla se přes molo a ptala se sama sebe, jak jsem se tu vůbec ocitla.

Kapitola čtvrtá

před třemi týdny

Byly to oficiálně ty nejhorší narozeniny v historii.

Seděla jsem na gauči vedle Warrena a Gelsey ležela na břiše na podlaze před námi s pokrčenýma nohama a koleny trčícími do stran jako žába, z čehož mě vždycky rozbolely nohy, jen jsem se na ni podívala. Všichni jsme se dívali na sitkom, při němž se nikdo z nás ani jednou nezasmál, a já měla pocit, že mí sourozenci tam jsou jen proto, že měli pocit, že musejí. Viděla jsem, jak Warren pokukuje po svém notebooku, a bylo mi jasné, že Gelsey by nejradši byla u sebe v pokoji, obsahujícím provizorní baletní studio, a pracovala na svých piruetách nebo tak něco.

Snažili se, aby to za daných okolností působilo pokud možno co nejvíc jako oslava – objednali ananasovou a feferonkovou pizzu, moji oblíbenou, do jejího středu postavili svíčku a tleskali, když jsem ji sfoukla. Už jsem si ani nemohla vzpomenout, kdy jsem si naposled při sfouknutí svíček něco přála. Pevně jsem přitom zavřela oči a zadoufala, že by z toho

mohlo něco být. Ale tohle bylo vroucí, vášnivé přání. Aby to s tátou dopadlo dobře, aby se ukázalo, že to všechno, co se děje, je nějaký omyl a falešný poplach. Do toho přání jsem vkládala stejně tolik naděje a víry, jako když jsem byla malá a to jediné, co jsem od vesmíru chtěla, byl poník.

Studiový smích ze sitcomu se rozléhal místností a já se podívala na hodiny na DVD přehrávači. „V kolik měli přijet?“ zeptala jsem se.

„Mamka si nebyla jistá, jestli to ještě dneska stihnou,“ odpovéděl Warren. Na okamžik se mi podíval do očí a pak se pohledem vrátil k televizi. „Říkala, že zavolá.“

Přikývla jsem a obrátila pozornost na eskapády na obrazovce, i když jsem je sotva dokázala vnímat. Naši byli ve Sloan-Kettering, nemocnici specializované na rakovinu na Manhattanu, kde tátovi dělali testy. Strávili tam poslední tři dny, protože se ukázalo, že ty problémy se zády, které ho posledních pár měsíců trápily, vlastně vůbec žádné problémy se zády nebyly. My tři jsme se tu zatím museli postarat sami o sebe, všechny domácí práce jsme dělali bez řečí a vycházeli jsme spolu mnohem líp než obvykle, nikdo z nás nemluvil o tom, čeho jsme se všichni báli, jako by se to tím, že tomu dáme jméno, mohlo stát skutečností.

Mamka mi to ráno zavolala, omluvila se, že zmeškají moje narozeniny. Ujišťovala jsem ji, že to nevadí, ale v žaludku mě začínal tížit balvan. Protože jsem měla pocit, že si to do určité míry zasloužím. Vždycky jsem měla k tátovi blízko – to já s ním jezdila na různé pochůzky, pomáhala mu vybrat dárky k narozeninám a Vánocům pro mamku a taky jsem jako jediná sdílela jeho smysl pro humor. Přece jsem si i pár věcí všimla. Jak se tatka šklebil bolestí, když si sedal do nízkého sedadla svého sportáku, že mu zvedání věcí dávalo zabrat víc než ob-

vykle, že se pohyboval s trochu větší opatrností. Ale nechtěla jsem, aby to bylo doopravdy. Chtěla jsem, aby to bylo něco, co jen tak samo od sebe zmizí, tak jsem nic neřekla. Táta doktory nesnášel, a přestože si mamka pravděpodobně všímala úplně stejných věcí jako já, nenaléhala na něj, aby se nechal prohlédnout. A já byla pohlcená svými školními peripetemiemi – byla jsem si jistá, že ten rozchod a jeho následky je to nejhorší, co se mi kdy mohlo stát.

Zrovna jsem myslela na to, jak jsem byla blbá, když temnotu před oknem rozčísila světla reflektorů auta, přijíždějícího po naší příjezdové cestě, a o vteřinu později jsem uslyšela bzučení dveří od garáže. Gelsey se posadila a Warren vypnul zvuk. Na okamžik jsme se na sebe v nastalém tichu jen dívali.

„Jsou zpátky, takže to je dobrá zpráva, ne?“ zeptala se Gelsey. Z nějakého důvodu se u toho dívala na mě a já jen upírala pohled na televizi, kde se šprýmovná zápletka chýlila ke konci a všechno se šťastně vyřešilo.

Slyšela jsem, jak se otevírají a zavírají dveře, a potom se máma objevila ve dveřích obývacího pokoje. Vypadala vyčerpaně.

„Můžeme si s vámi se všemi promluvit v jídelně?“ zeptala se. Nečekala na odpověď a hned z pokoje zase odešla.

Když jsem se zvedala z gauče, balvan v mém žaludku se zvětšil. Nevypadalo to jako ta dobrá zpráva, o které mluvila Gelsey a kterou jsem si přála. Protože kdyby to byla dobrá zpráva, měla jsem za to, že by nám to máma prostě řekla. Neměla by potřebu nám to sdělovat v jídelně, což už samo o sobě působilo zlověstně. Kromě těch pár příležitostí do roka, kdy jsme tam jedli slavnostní večeře z hezčích talířů než normálně, byla jídelna místem, kde se *diskutovalo*.

Následovala jsem Warrena a Gelsey kuchyní do jídelny, kde jsem uviděla tátu sedět na jeho obvyklém místě v čele sto-

lu. Vypadal tak nějak menší, než jsem si ho ještě před pár dny pamatovala. Máma stála u kuchyňského pultu se čtvercovou bílou krabicí z pekárny a přitáhla si mě do rychlého rozpačitého jednoručního objetí. Naše rodina nebyla zrovna posedlá fyzickými projevy náklonnosti, takže to gesto bylo samo o sobě stejně znepokojivé, jako potřeba sdělovat nám to v jídelně.

„Ty tvoje narozeniny mě tak mrzí, Taylor,“ řekla. Ukázala na tu bílou krabici a já si všimla, že nálepka, která ji drží zavřenou, je z BILLY'S – pekárny, která peče moje oblíbené cupcakey. „Přivezla jsem je pro tebe, ale možná...“ Rozhlédla se po kuchyni a kousla se do rtu. „Možná si je necháme na potom.“

Chtěla jsem se zeptat: *Po čem?*, ale taky jsem si s každou další minutou byla jistější, že už to vím. Zatímco se mamka zhluboka nadechla a pak se šla posadit k ostatním, já se podívala ke vchodovým dveřím. Cítila jsem, jak se ozývá můj starý známý impulz, ten, který tvrdil, že všechno bude lepší, když prostě odejdu, nebudu muset nic řešit, jen si vezmu svoje cupcakey a zmizím.

Ale samozřejmě jsem to neudělala. Prošla jsem za mamkou do jídelny, kde vzala otce za ruku, podívala se na nás a potvrdila pravdivost toho, čeho jsme se všichni báli.

Když o tom mluvila, jako bych to slyšela hluboko pod vodou. Zvonilo mi v uších a rozhlédla jsem se kolem stolu, na Gelsey, která se rovnou rozbřečela, na tátu, který vypadal pobledleji, než jsem ho kdy viděla, na Warrena, který krčil obočí jako vždycky, když na sobě nechtěl nechat znát žádné emoce. Štípala jsem se do předloktí, pořádně, jen pro případ, že by mě to probudilo z té noční můry, do níž jsem se propadla a teď jsem se z ní nemohla dostat ven. Ale nebylo to k ničemu a po-

řád jsem seděla u stolu, zatímco moje matka recitovala další a další příšerná slova. *Rakovina. Slinivka. Čtvrté stádium. Čtyři měsíce, možná víc. Možná méně.*

Když skončila a Gelsey vzlykala, Warren upřeně zíral na strop a mrkal u toho poněkud víc než obvykle, táta poprvé promluvil. „Myslím, že bychom si měli promluvit o létě,“ začal ochraptěle. Podívala jsem se na něj, naše pohledy se setkali a já se najednou styděla, že jsem se nerozbrečela jako moje mladší sestra, že to jediné, co jsem cítila, byla šílená prázdná otupělost. Jako bych ho tím nějak zrazovala. „Chtěl bych strávit léto s vámi se všemi v domě u jezera.“ Rozhlédl se po zbytku osazenstva. „Co vy na to?“

Kapitola pátá

„To si snad děláte srandu.“ Moje matka zavřela dvířka jedné z kuchyňských skříněk poněkud razantněji, než bylo nezbytně nutné, otočila se na mě a kroutila přitom hlavou. „Sebrali mi všechno koření. No věřila bys tomu?“

„Mmm,“ zamumlala jsem. Nechala jsem se naverbovat na pomoc s vybalováním kuchyně, ale z větší části jsem jen přerovnávala šuplík s příbory, což bylo z mého pohledu rozhodně lepší než muset bojovat s jednou z těch obřích krabic, které bylo ještě pořád potřeba probrat. Mamka si toho prozatím nevšimla, protože dělala inventuru toho, co nám v kuchyni zbylo. Nájemci z loňského léta si podle všeho odvezli většinu všeho, co nebylo k něčemu přibité – včetně čisticích prostředků a všech dochucovadel v lednici. Na druhou stranu tu však nechali spoustu svých věcí – jako tu dětskou postýlku, která tolik urazila Gelsey.

„Netuším, jak se ode mě očekává, že mám bez koření vařit,“ bručela si pod vousy, když otevírala jednu z horních

skříněk a stoupala si na špičky, aby zkontrolovala její obsah, s chodidly v dokonalé první pozici. Máma bývala profesionální baletka, a ačkoli její kariéru po dvacítce zarazila zraněná šlacha, pořád vypadala, jako by každou chvíli mohla znovu vkročit do baletního studia. „Taylor,“ oslovila mě trochu ostrým tónem a přinutila mě tak se na ni podívat.

„Co?“ zeptala jsem se, zatímco jsem rovnala čajové lžičky, a i mně bylo jasné, že zním dost defenzivně.

Matka si povzddechla. „Můžeš už přestat trucovat, prosím tě?“

Pokud existovala nějaká věta, která by mě přiměla trucovat víc než tahle, tak jsem ji neznala. Proti své vůli jsem se zamračila. „Já netrucuju.“

Mamka se zadívala přes verandu k vodě a pak se otočila zpátky na mě. „Tohle léto bude pro nás pro všechny dost náročný i bez tohohle tvýho... přístupu.“

Zaklapla jsem zásuvku s příbory nejspíš trochu silněji, než jsem musela, a na tu našťvanost se nakupil ještě pocit viny. Nikdy jsem nebyla matčino oblíbené dítě – tím byla Gelsey – ale vždycky jsme spolu vycházely docela dobře.

„Vím, že jsi sem nechtěla jet,“ její hlas zjhl. „Ale musíme se snažit si to tu co nejvíc užít. Dobře?“

Vytáhla jsem zásuvku a znovu ji zasunula. V tomhle domě jsem byla teprve pár hodin a už jsem si připadala, jako bych měla klaustrofobii. A to, že hned vedle pobýval bývalý přítel, který mě nenáviděl – a měl k tomu dobrý důvod – tomu nijak nepomáhalo. „Já jen,“ začala jsem trochu zdráhavě, „nevím, co tu mám celý léto dělat. A –“

„Mami!“ Do kuchyně vpochoďovala Gelsey. „Pořád mám v pokoji tu postýlku. A nefungují světla.“

„Murphyovi si nejspíš odvezli i žárovky,“ zamumlala a potřásla hlavou. „Podívám se na to.“ Obrátila se k odchodu s ru-

kou na Gelseyině rameni, ale ve dveřích se zastavila a otočila se ke mně. „Taylor, můžeme si o tom promluvit později. Co kdybyste zatím ty nebo Warren zajeli pro pizzu? Nevypadá to, že tu dneska budu ještě něco vařit.“

Odešla a já v kuchyni ještě pár minut zůstala. Můj pohled přitahovaly oranžové umělohmotné lahvičky s prášky na předpis, které lemovaly kuchyňskou linku. Ještě chvíli jsem se na ně dívala a potom jsem se vydala hledat tátu, protože mi bylo jasné, že tam, kde bude, najdu i Warrena.

Oba jsem je objevila – ne, že by mi to hledání zabralo v tak malém domě nějak extra moc času – u jídelního stolu, tátu s brýlemi na nose a stohem papírů a laptopem před sebou, Warrena s obrovskou bichlí, na niž se důležitě mračil a při čtení si dělal poznámky do bločku. Warren se v předběžných přijímačkách dostal na Pensylvánskou univerzitu a už teď měl v plánu se specializovat na práva, ale při pohledu na něj byste si mysleli, že už je plnohodnotným partnerem v právnické firmě a že studium práv – nebo vysoké školy všeobecně – bude jen taková formalita.

„Hej,“ šťouchla jsem bratra do zad a sedla si vedle otce. „Mamka říká, že máš zajet pro pizzu.“

Warren se zatvářil sklíčeně. „Já?“ Táta po něm hodil ostrý pohled a on okamžitě vystřelil na nohy. „Chci říct, jasně. Jak se jmenuje ta pizzerka v centru?“

Otočila jsem se na taťku a Warren taky. Brácha sice možná měl fotografickou paměť, ale náš táta byl vždycky ten, kdo si pamatoval ty důležité věci – události, data, jména pizzerií.

„Humble Pie,“ odpověděl táta. „Teda jestli to tam pořád je.“

„To zjistím,“ přikývl Warren, urovnal si tričko s límečkem a vykročil ke dveřím. Po pár krocích se zarazil a otočil se na

nás. „Víte, že pizzu původně vymysleli jako způsob, jak využít zbytky, v Itálii v patnáctém –“

„Synu,“ přerušil ho můj otec. „Třeba až u večeře?“

„Máš to mít,“ souhlasil Warren, a než odešel, stačil trochu zrudnout. O chvíli později jsem uslyšela bouchnutí vchodových dveří a startování motoru.

Táta se na mě podíval přes monitor svého počítače a nadzvedl obočí. „Takže, dítě. Tvoje matka opravdu chtěla, aby pro tu pizzu zajel tvůj bratr?“

Pokoušela jsem se potlačit úsměv, pohrávající si s nitkou, která mi lezla z trička, a pokrčila jsem rameny. „Je možný, že navrhla buď jednoho, nebo druhého. Já jen delegovala.“

Zakroutil hlavou a pousmál se, pak se sklonil zpátky ke svým papírům. Když mu určili diagnózu, nepřestal pracovat s tím, že dokončí jen pár rozdělaných věcí, ale já věděla, že by bez práce nebyl šťastný. Byl partnerem v právnické firmě a specializoval se na odvolání. Do práce chodil každou sobotu a většinou i v neděli. Bylo prostě normální, že se doma ukázal na večeři jen tak jednou, dvakrát v týdnu a zbytek času pracoval. Byla jsem zvyklá na to, že u nás pozdě v noci nebo brzo ráno zvoní telefon. Byla jsem zvyklá na to, slyšet ve čtyři ráno slabé hučení otevíraných a zavíraných dveří od garáže, když mířil do práce jako ztělesnění něčí poslední naděje na druhou šanci.

„Na čem děláš?“ zeptala jsem se, když už pár minut v tichosti něco psal.

„Na stručném podání jednoho případu,“ zvedl ke mně pohled. „Už na něm dělám pár týdnů. Měl bych to už dřív, ale...“ Nechal tu větu odeznít a já věděla, jak to myslel. Před pár týdny – před třemi, abych byla přesná – jsme zjistili, co s ním je v nepořádku, což na určitou dobu vykojilo všechno ostatní.

„Tak to moc stručně nezní,“ podotkla jsem ve snaze odlehčit situaci a odměnou mi bylo, když se táta usmál.

„Hezký,“ přikývl uznale. Můj otec zbožňoval slovní hříčky, čím trapnější, tím lepší, a já jediná mu je tolerovala – a co víc, snažila se mu je náležitě oplácet. „Já jen...“ Díval se na obrazovku a zakroutil hlavou. „Jen to chci napsat dobře. Vypadá to, že by to mohl být můj odkaz.“

Přikývla jsem a zadívala se na škrábance na dřevěném stole. Neměla jsem tušení, jak na to reagovat. Všichni jsme věděli, co se s tátou děje, ale od mých narozenin jsme o tom pořádně nemluvili a já neměla ponětí, co na to říct.

„No,“ začal táta po chvíli o něco tišším hlasem. „Tak zpátky do práce.“ Znovu začal klepat do klávesnice, a přestože jsem měla v úmyslu odejít a začít vybalovat, najednou jsem měla pocit, že jen tak nechat tátu o samotě pracovat na jeho posledním případě není úplně správné. Tak jsem seděla vedle něj v tichu narušovaném jen ťukáním do kláves, dokud jsme neuslyšeli, jak na šterku skřípou kola přijíždějícího auta, a pak jak nás matka volá k večeři.

Koupelna nebyla dost velká.

To začalo být nepopiratelně zjevné, jakmile jsme se všichni snažili přichystat na spaní ve stejnou dobu – Warren tomu říkal „večerní rituály“.

„Nenechali jste mi žádný místo,“ obvinila jsem je. Protáhla jsem se kolem Gelsey, která si bolestně pomalým tempem čistila zuby, abych mohla nahlédnout do skříňky nad umyvadlem. Byla plná příslušenství k Warrenovým kontaktním čočkám, Gelseyina pouzdra na rovnátka a balzámů na rty a až moc velkého množství tub se zubní pastou na to, aby to dávalo jakýkoli logický smysl.

„Měla ses sem dostat dřív,“ ozval se Warren ode dveří, čímž už tak dost klaustrofobickou místnost pomyslně ještě zmenšil. „Nemůžeš pohnout?“ zeptal se Gelsey, která mu jen věnovala úsměv plný zubní pasty a začala si přejíždět kartáčkem po zubech ještě pomaleji, což bych ani nedokázala považovat za možné, kdybych to neviděla na vlastní oči.

„Nevěděla jsem, že si budu muset zabrat místo ve skříňce,“ utrhla jsem se na něj a odsunula pár jeho krabiček s kontaktními čočkami stranou ve snaze udělat místo pro svoji čisticí vodu a odličovač.

Gelsey si konečně dočistila zuby, opláchla kartáček a opatrně ho vsunula do stojánku. „Můžeš si dát věci do sprchy, jestli chceš.“ Pokrčila rameny a odhrnula tmavě zelený pruhovaný sprchový závěs, který tam byl snad odjakživa. „Určitě tu nějaký místo bude –“ Gelsey se najednou zarazila a rozječela se.

Důvod jsem se dozvěděla asi vteřinu nato – v rohu sprchového koutu se krčil obrovský pavouk. Vypadal jako sekáč, o nichž jsme se kdysi dávno na nějakém výletě do přírody učili, že vlastně vůbec nebezpeční nejsou. To ale neznamenalo, že bych nějak nutně při sprchování potřebovala výhled na pavouka velikosti mojí hlavy. O krok jsem odstoupila a vrazila do Warrena, který se taky snažil uhnout z cesty.

„Tatí!“ zavřeštěla Gelsey a vystřelila ke dveřím.

Když se o chvíli později objevil táta s mamkou v patách, všichni tři jsme se krčili ve dveřích a já nespouštěla pavouka z očí pro případ, že by se pokusil vzít do zaječích.

„Pavouk,“ oznámil Warren a ukázal ke sprchovému koutu. „*Pholcidae*.“ Táta přikývl a udělal krok do koupelny.

„Zabiješ ho?“ zeptala se Gelsey zpoza mamčiných zad, kde se schovávala – což mi přišlo malinko melodramatické.

„Ne,“ odpověděl otec. „Jen budu potřebovat nějaký papír a sklenici.“

„Jasně,“ ozval se Warren, vyběhl z místnosti a vrátil se s jedním z mých časopisů a sklenicí na vodu. Podal je přes práh tátovi a my jsme si všichni o krok ustoupili. Nejen kvůli arachnofobii – náš otec sám zabral skoro celou miniaturní koupelnu. Na vysoké měl fotbalové stipendium, hrál v obraně, a pořád byl dost urostlý, navzdory tomu, že poslední dobou trochu zhubl – byl vysoký, se širokými rameny a silným dunivým hlasem, který prošel roky tréninku, aby se přes soudní síně donesl k uším porotců.

Okamžik na to se táta vynořil zpoza závěsu a sklenici držel přitisknutou k časopisu. Pavouk freneticky pobíhal od jednoho okraje sklenice ke druhému přes obličej celebrity, která zdobila obálku. Taťka se zašklebil, když se narovnával, a mamka mu ten časopis okamžitě odebrala a vrazila mi ho do rukou.

„Taylor, pusť ho venku na svobodu, dobře?“ Přistoupila k tátovi a tišším hlasem se ho zeptala: „Jsi v pořádku, Robine?“

I když se táta jmenoval Robin, což anglicky znamená „drozd“, všichni mu říkali Rob, a když ho někdo v mojí přítomnosti oslovoval jako Robina, znamenalo to, že se buď mamka zlobí, nebo si dělá starosti, nebo máme na návštěvě dědečka.

Otec pořád svíral obličej bolestí a já už se na to nemohla dívat, protože takhle trpět jsem ho zatím neviděla skoro nikdy. S časopisem a polapeným pavoukem v ruce jsem se otočila a byla vděčná za záminku k odchodu.

Zamířila jsem k hlavnímu vchodu a dolů ze schodů na štěrkovou příjezdovou cestu, kde jsem sklenici nadzvedla. Čekala jsem, že pavouk okamžitě odleze, proto mě překvapilo, když zůstal na místě, jako zkamenělý nad Top 10 beauty

tipy letošního léta. „Pohni,“ vybídla jsem ho a zavrtěla časopisem, pavoukovi to konečně došlo a odebral se pryč. Otřepala jsem časopis a už jsem skoro šla zpátky dovnitř, ale pomyšlení na ten výraz v tátově tváři mě přimělo nechat ho i se sklenicí na verandě a vydat se příjezdovou cestou k silnici.

Byla jsem bosa a s každým krokem jsem zamrkala bolestí, což mi jen připomnělo, kolik času uplynulo od té doby, co jsem byla schopná tohle udělat bez bot – kolik času uplynulo od té doby, co jsem tu byla naposledy. Asi v půlce příjezdové cesty jsem došla k medvědí kleci – dřevěné vyztužené konstrukci určené k tomu, aby se nám do popelnic nedostali medvědi – a musela se zastavit a nechat chodidla trochu odpočinout. Všimla jsem si, že v trávě začínají poblíkávat světlušky. Potom jsem skoro dohopkala na konec příjezdové cesty a postavila se na vyasfaltovanou silnici.

Zjistila jsem, že mě to tak nějak proti mé vůli táhne k vedlejšímu domu. V domě, o kterém jsem teď věděla, že tam bydlí Henry, se svítilo a světlo vylévající se z oken kreslilo na štěrku příjezdové cesty čtverce. Zadívala jsem se na ta zářící okna a přemýšlela, jestli je doma, a pokud ano, tak který pokoj je jeho. Pak mi došlo, co dělám, a uvědomila jsem si, jak absurdně se chovám. Odtrhla jsem od něj oči a všimla si, že vedle domu je postavený stan, takový ten kulatý na kempování. Před mýma očima se ve stanu rozsvítilo a uvnitř se objevila něčí silueta. Odvrátila jsem se a rychle popošla ulicí o pár kroků zpátky – ležérním krokem, jako bych se večer vyšla jen podívat na hvězdy.

Což vlastně zní jako docela dobrý nápad, rozhodla jsem se s pohledem na obrovský měsíc na obloze nade mnou, povlékající silnici kolem stříbřitým světlem. Zaklonila jsem hlavu a zadívala se na hvězdy.

Zbožňovala jsem je už od té doby, co jsem byla malá a můj dědeček, námořní důstojník, mi poslal knížku o souhvězdích. Nikdy jsem nebyla dobrá v jejich rozpoznávání, ale ty příběhy se mnou zůstaly. Milenci ve vyhnanství na opačných koncích vesmíru, bohyně potrestané za marnivost a pověšené hlavou dolů. Kdykoli bylo v noci dost jasno, dívala jsem se na nebe a snažila se tam rozeznat známé tvary, vidět, co lidi před tak dlouhou dobou přimělo vyprávět si příběhy o tom, co tam vidí. U jezera Phoenix byly hvězdy vždycky lépe vidět a dnes večer jako by obsadily celou oblohu. Pozorovala jsem je, dokud jsem neměla pocit, že můžu normálně dýchat, možná poprvé za celý den. Možná poprvé za poslední tři týdny.

Vážně jsem neměla ponětí, jak to léto přežiju. Bylo to teprve pár hodin, ale už jsem měla pocit, že to nevydržím. Jako bychom všichni jen předstírali, že se nic neděje. Ani jsme nemluvili o důvodu našeho letního pobytu. Místo toho jsme při večeři poslouchali Warrenův výklad o tom, jak vznikla pizza.

Otočila jsem se zpátky k domu a zarazila jsem se. Na kraji naší příjezdové cesty, kde asfalt přecházel ve štěrk, seděl ten psík z dnešního odpoledne. Rozhlédla jsem se, jestli se neblíží nějaký majitel s vodítkem a plastovým sáčkem v ruce. Ulice tu byly dost bezpečné a taky dost opuštěné, takže byste klidně mohli venčit psa bez vodítka. Jen jednou jsem slyšela, že by to představovalo nějaký problém, a to když Morrisonovi jednou večer venčili svého zlotřilého pudlíka a narazili na medvěda, nepochybně při nájezdu na odpadky z medvědích klecí. Pan a paní Morrisonovi se urychleně obrátili na ústup, zatímco jejich pudl – který, kromě toho, že byl zlotřilý, nejspíš zjevně nepobral moc rozumu – si nejspíš myslel, že medvěd je jen nějaký větší druh psa, a přicupkal ho pozdravit. Po chvíli

puďlíkovi došlo, že to je dost příšerný nápad, a utekl bez jediného škrábnutí. Potom už jsem nikdy neviděla Morrisonovy venčít bez vodítka – a to opravdu krátkého.

Ale dnes večer byla ulice klidná – žádní pozdní venčitelé hledající svoje poněkud neposlušné psovitě šelmy. Udělala jsem další krok a psík se nepostavil, nepohnul, vlastně ani nezpozorněl. Místo toho jen silněji vrtěl ocáskem, jako bych byla přesně ta osoba, na kterou tu čeká. Všimla jsem si, že jeho obojek je vybledle modrý, což znamenalo, že to je pravděpodobně kluk a že má na cedulce něco napsaného. Takže domov měl, jen se mu úmyslně vyhýbal. S tím jsem se v tu chvíli dokázala ztotožnit.

Ať už ten pes ale bydlel kdekoli, zřejmě to někde bylo, a to někde navzdory tomu, co si nejspíš myslel, nebylo na naší příjezdové cestě. Obešla jsem ho a vydala se zpátky k domu s tím, že pejsek se o sebe dokáže postarat. Udělala jsem jen pár kroků, když jsem za sebou slyšela slaboučký cinkavý zvuk. Otočila jsem se a viděla, že psík jde za mnou. Zarazil se a bleskově se posadil, jako bych si tak nevšimla, že se hnul z místa. S pocitem jako v nějaké bizarní verzi Cukr, káva, limonáda, čaj, rum, bum jsem ukázala zpátky k ulici. „Ne,“ řekla jsem mu co nejrozhodnějším tónem, na jaký jsem se zmohla, a snažila si vybavit všechna ponaučení z *Top Dog*. „Běž.“

Spustil jedno ouško, naklonil hlavu a podíval se na mě tak, že to připomínalo lidský výraz plný naděje, a pořád bušil ocáskem do země. Ale k odchodu se neměl.

Jak jsem si ho prohlížela blíž, všimla jsem si, že vypadá trochu ušmudlaně, zašpiněná srst mu místy odstávala. Ale řekla jsem si, že to dává smysl – kdyby se o něj jeho páníčci nějak extra starali, nejspíš by svého pejška nenechali samotného poflakovat po nocích po okolí.

„Mazej,“ vyzvala jsem ho znovu, tentokrát ještě rozhodněji. „*Hned.*“ Pořád jsem se mu dívala do očí, jak mi v té psí reality show neustále radili. Psík si mě ještě chvilku prohlížel, potom spustil i druhé ouško a jako by si povzdychl. Ale postavil se – což se na něm z hlediska výšky vlastně nijak zvlášť nepodepsalo, vzhledem k tomu, že jeho tlapky byly na jeho tělo trochu krátké. Věnoval mi ještě jeden dlouhý pohled, ale já se snažila nedávat najevo žádné známky váhavosti. A okamžik nato se pejsek otočil a pomalu se vydal příjezdovou cestou pryč.

Došel na konec cesty, zastavil se, zatočil doleva a pokračoval ulicí dál. A ačkoli jsem původně chtěla jít rovnou dovnitř, ještě jsem pozorovala, jak se vzdaluje a zmenšuje, a poslouchala přitom čím dál tím slabší cinkání jeho známky, až nakonec zahrnul za roh a zmizel mi z očí.

Kapitola šestá

Další den ráno jsem se probudila celá zmatená. Zamrkala jsem a rozhlížela se po pokoji, na pár vteřin jsem zapomněla, kde jsem. Potom mi pohled sjel na tučňáka na komodě a na všechno jsem si vzpomněla. Zavrčela jsem a otočila se na druhý bok, ale i když jsem zavřela oči, bylo mi jasné, že se mi nepodaří znovu usnout.

Posadila jsem se a zamžourala ve slunečním světle, které mi proudilo oknem dovnitř. Vypadalo to na krásný den, ne, že by mi to mělo k něčemu být. Vylezla jsem z postele a poté, co jsem se na tučňáka chvíli upřeně dívala, jsem ho vrazila na horní poličku skříně a zavřela za ním dveře, aby nebyl to první, co každé ráno uvidím.

Vyšla jsem na chodbu, při chůzi jsem si stáhla vlasy do neuspořádaného culíku a uvědomila si, že je v domě neuvěřitelně ticho. Když jsem dorazila do kuchyně, stočila jsem pohled k hodinám na mikrovlnce a pochopila jsem proč – bylo osm hodin ráno. V nijak dávné minulosti by otec touhle dobou byl

už několik hodin vzhůru. Uvařil by kávu, byl by v půlce vyřizování ranní korespondence a už by se uveleboval k práci. Jen pohled na prázdný kávovar mi připomněl, že se všechno změnilo. Že ten normální stav, k němuž jsem neustále čekala, že se vrátíme, se už prostě nedostaví. Napadlo mě, že bych tu kávu mohla udělat sama, ale neměla jsem ponětí, jak na to – vaření kávy měl vždycky na starosti taťka, stejně jako pamatování si důležitých informací.

Vzhledem k tomu, že se mi nijak zvlášť nechtělo poflakovat se sama v tichém domě, zamířila jsem ven. Za normálních okolností bych se vydala na molo, ale po tom setkání s Henrym předchozí odpoledne jsem si nebyla jistá, jestli se tam ještě vůbec někdy podívám. Takže jsem si místo toho nazula žabky a vyšla na příjezdovou cestu s tím, že až se vrátím z procházky, budou ostatní členové rodiny už možná vzhůru a pak bychom mohli...

Zarazila jsem se v půlce příjezdové cesty a uvědomila si, že nevím, jak tu větu dokončit. Netušila jsem, co vlastně tohle léto budu dělat, tedy kromě přihlížení tomu, jak se můj svět tak, jak jsem ho znala, řítí do záhuby. To pomýšlení samo o sobě stačilo k tomu, aby mě popohnalo kupředu, jako bych ho mohla nechat za sebou spolu s domem a jeho tichým kávovarem.

Schválně jsem se otočila a vykročila na druhou stranu, než byl Henryho dům, a poprvé jsem si všimla, že i tady máme nejspíš nové sousedy. Každopádně tam na příjezdové cestě stál Prius a mně nijak povědomá cedule s nápisem STŘÍH: LÉTO.

Dockside Terrace, naše ulice, byla takhle brzo po ránu prázdná, tedy kromě ospale vyhlížejícího pána venčícího energického zlatého retrívra. Při chůzi jsem si všimla cedu-

lí před ostatními domy a uvědomila si, kolik z nich si vůbec nepamatuju. Téměř všechny domy v Lake Phoenix měly jména, ne čísla. Náš dům však nikdy žádnou ceduli neměl, protože jsme se nikdy nedokázali na žádném jméně shodnout. Dřív jsme o tom každé léto hlasovali, ale nic nikdy tak úplně nesesedělo.

Už jsem šla tak dvacet minut, když jsem se rozhodla vrátit. Venku se začalo oteplovat, a čím víc vesele mávajících raních běžců a pejskařů jsem potkávala, tím víc jsem si uvědomovala, že jsem se doslova jen vykulila z postele a nemám na sobě ani podprsenku. Zrovna jsem se otáčela, když jsem si všimla mezery mezi stromy vedle ulice. Sice jsem v těch detailech neměla tak úplně jasno, ale byla jsem si dost jistá, že tu začínala cestička, která vedla lesem skoro přímo k našemu domu.

Zastavila jsem se na kraji lesa, pak jsem do té mezery vstoupila. Jakmile jsem to udělala, jako bych vkročila do jiného světa. Bylo to tam tišší a potemnělejší, sluneční světlo dopadalo na zem v dlouhých paprscích a prosvěcovalo přitom listy stromů. V lese už jsem nebyla celé roky, a když jsem se pustila po pěšině, uvědomila jsem si, jak známým dojmem to na mě všechno působí, kapky rosy na mechu, vůně borovic, praskání větviček a listů pod žabkami. Byl to stejný pocit, jako když jsem vešla do našeho domu – takové to uvědomění, že jen proto, že jste něco opustili, to neznamená, že to někam zmizelo. A jak jsem tak šla, ke svému překvapení jsem zjistila, že mi to chybělo.

Po půl hodině už jsem k lesům tak vřelé pocity nechovala. Z té stezky, po které jsem si myslela, že jdu, jsem nejspíš sešla. Nohy jsem měla rozdrásané od větviček, na krku mi hodovali komáři a na to, jak vypadají moje vlasy, jsem nechtěla ani po-

myslet. Ale nejvíc ze všeho jsem byla naštvaná sama na sebe a taky jsem tak trochu nemohla uvěřit tomu, že jsem zablou-
dila takhle blízko domova.

Neměla jsem s sebou mobil, který by mi se svým zabudo-
vaným kompasem, o GPS ani nemluvě, v danou chvíli roz-
hodně přišel vhod. Nikde kolem jsem neviděla žádné domy,
nic, podle čeho bych se mohla zorientovat, ale zatím jsem ne-
panikařila. Pořád jsem doufala, že kdyby se mi prostě poved-
lo najít tu cestičku, dokázala bych se po ní dostat zpátky. Na
té zkratce už mi nezáleželo – jen jsem se chtěla dostat domů.

Někde v dálce jsem uslyšela ptačí zakrákání a o vteřinu poz-
ději mu stejný zvuk i odpověděl – ale špatně a ne od jiného ptá-
ka. Další okamžik poté se zvuk opakoval, tentokrát v poněkud
vylepšené verzi, a já se svižným krokem vydala směrem, odkud
se to volání ozývalo. Pokud sem do lesů chodil někdo pozor-
vat ptáky, znamenalo by to, že by mě možná mohl nasměrovat
zpátky k silnici, že třeba nejsem úplně ztracená.

Našla jsem je zanedlouho – pomohly mi ty neustávající
imitace ptačího volání – dva kluky, jednoho dost vysokého,
druhého asi tak velkého jako Gelsey, oba stáli ke mně zády
a upřeně sledovali nějaký strom.

„Ahoj,“ zavolala jsem. Jestli se ztrapním, už mi bylo úpl-
ně ukradené. Jen jsem chtěla domů a nasnídat se a něčím si
namazat všechny ty štípance. „Omlouvám se, že vás vyrušu-
ju, ale –“

„Pšt!“ zašeptal ten vyšší poměrně nahlas s pohledem po-
řád upřeným na strom. „Snažíme se zhlédnout –“ Otočil se
a úplně se zarazil. Byl to Henry a vypadal stejně překvapeně,
že mě vidí, jako jsem se já cítila.

Znovu mi spadla čelist a urychleně jsem ji zase zaklapla.
Nepochybovala jsem o tom, že se červenám, a ještě jsem ne-

byla ani dost opálená na to, aby se to ztratilo. „Ahoj,“ zamumlala jsem, křečovitě zkřížila ruce na prsou a ptala se sama sebe, proč se mi pokaždé, když ho vidím, nějakým způsobem podaří vypadat ještě hůř než posledně.

„Co ty tady děláš?“ zeptal se tím stejným hlasitým šepotem.

„Co, to teď nesmím ani do lesa?“ vyjela jsem na něj ne tak úplně potichu, což přimělo toho kluka vedle něj, aby se na mě taky otočil.

„Pšt!“ sykl na mě s dalekohledem přitisknutým k očím. Pak ho spustil a já si překvapeně uvědomila, že to je Henryho malý bráška, Davy – pořád ještě tak trochu připomínal toho sedmiletého kloučka, jehož jsem znala. Teď vypadal podobně jako Henry v jeho věku – až na to, že jsem si všimla, že Davy byl na takhle ranou fázi léta dost opálený a z nějakého důvodu měl na nohou mokasíny. „Snažíme se vystopovat strnada modrého.“

„Davy,“ napomenul ho Henry a šťouchl ho do zad, „nebuď drzej.“ Znovu se obrátil ke mně a řekl: „Pamatuješ na Taylor Edwardsovou, že jo?“

„Taylor?“ zeptal se Davy, oči se mu rozšířily překvapením a zhrozně se podíval na Henryho. „To jako vážně?“

„Ahoj,“ pozdravila jsem, mávla a okamžitě si znovu zkřížila ruce.

„Co tady dělá?“ Davy napůl zašeptal směrem k Henrymu.

„Řeknu ti to pak,“ odpověděl mu Henry zachmuřeně.

„Ale proč s ní mluvíš?“ pokračoval Davy a už tak úplně nešeptal.

„Každopádně,“ přerušila jsem je hlasitě, „kdybyste mě jen mohli –“

Ze stromu, který Crosbyovi tak zarytě sledovali, se ozval

tlukot křídel a vylétli z něj dva ptáci – jeden hnědý, druhý modrý. Davy zatápal po svém dalekohledu, ale i mně bylo jasné, že už je pozdě – ptáci byli ti tam. Svěsil hlavu a pustil dalekohled, který se mu houpal na šňůrce kolem krku.

„Zítřka se sem vrátíme, dobře?“ řekl Henry Davymu tičným hlasem a položil mu ruku na rameno. Davy jen pokrčil rameny s pohledem upřeným do země. „Měli bysme jít,“ prohodil a slétl pohledem ke mně. Neznatelně na mě kývl a pak se s Davym otočili k odchodu.

„Ehm,“ začala jsem a věděla, že nejspíš bude nejlepší to prostě říct, než tu dvojici pronásledovat v naději, že by mě mohli vyvést z lesa. A co kdyby ani nešli k sobě domů a já bych se za nimi honila, zatímco by pronásledovali nějakého dalšího nicneřikajícího ptáka? „Jdete zpátky domů? Protože já jsem se tak trochu ztratila, takže jestli jo...“ Hlas se mi kamsi vytratil, z větší části při pohledu na Henryho výraz, který byl stejným dílem nevěřící a otrávený.

Zhluboka vydechl, pak se trochu sehnul, aby si mohl promluvit s Davym. „Sejdeme se doma, dobře?“ zeptal se ho. Davy se na mě zamračil a rozběhl se do lesa.

„Víš, kam běží?“ vyzvídala jsem, zatímco jsem se dívala, jak nám mizí z očí. Rozhodně vypadal, jako že to ví, ale to jsem si myslela taky, když jsem do toho lesa lezla.

Henrymu to z nějakého důvodu přišlo k smíchu. „Davy to tu v lese zná jako vlastní boty,“ informoval mě a jedna strana rtů se mu zvedla v polovičním úsměvu. „Šel svojí zkratkou – bůh ví, jak na ni přišel. Já ji nikdy neviděl, ale domů to tudy dává v polovičním čase.“ Pak jako by si uvědomil, s kým to vlastně mluví. Úsměv se vytratil a otrávený výraz byl zpátky. „Jdeme,“ vybídl mě úsečně a pustil se úplně na druhou stranu, než kam jsem původně šla já.

Chvíli jsme lesem pochodovali mlčky, Henry se neřval na mě, ale přímo před sebe. Já jen odpočítávala minuty do doby, kdy konečně budu doma a tohle všechno bude za mnou.

„Díky,“ řekla jsem nakonec, když už jsem to ticho nemohla vydržet.

„Není zač,“ odpověděl, aniž by se na mě podíval.

„Já jen...“ začala jsem – nebyla jsem si moc jistá, kam tím mířím, ale měla jsem potřebu to nějak vysvětlit. „Tohle jsem nijak neplánovala. Jen jsem se snažila dostat domů.“

„V poho,“ odpověděl Henry trochu míň nakvašeně než předtím. „Stejně jdeme na stejný místo. A navíc,“ na okamžik se na mě přímo zadíval a do tváře se mu vrátil náznak úsměvu, „říkal jsem ti, že to je nevyhnutelný.“

Začala jsem nějak odpovídat, když jsem si všimla, že je stezka před námi zablokovaná – ležely přes ni dva ohromné stromy, kmeny měly už hustě porostlé mechem. Kolem nich se povalovaly kusy dřeva a prkna různých velikostí. „Co je tohle?“ zeptala jsem se. Celá ta věc, vyvrácené stromy a propletené kusy dřeva, představovala nepřehlédnutelnou překážku – ve svém nejvyšším bodě mi hromada dosahovala skoro do pasu.

„Bouřka z minulého měsíce,“ oznámil mi Henry, který už hromadu začal obcházet. „Tam nahoře byl bunkr, ale zřítíl se, když spadly ty stromy.“

Takže to vysvětlovalo ta prkna a občasné hřebíky, které z těch trámů místy trčely. Vydala jsem se za ním, když se mi najednou vrátila vzpomínka, která do mě narazila takovou silou, až jsem se musela zastavit. „A ten svůj pořád ještě máte?“ zeptala jsem se. Vteřinu poté, co jsem to vypustila z úst, jsem si uvědomila, že už nebydlí ve svém starém domě. „Chci říct, je tam ještě? Váš bunkr na stromě?“ Henry ho po-

stavil se svým tátou a pak jsme ho celý vyhlásili zakázaným územím pro mladší sourozence a trávili jsme tam celé hodiny, obzvlášť když bylo špatné počasí a být celý den u jezera nepřipadalo v úvahu.

„Pořád tam je,“ odpověděl, „tedy pokud vím. Můžeš ho tak trochu vidět, když se podíváš nahoru příjezdovou cestou.“

„To jsem ráda.“ Než jsem to vyslovila, ani mi nedošlo, že to tak cítím.

„Jo,“ opáčil. „To já taky.“

Upírala jsem oči na padlé stromy, zatímco jsem je obcházel, pořád tak trochu v šoku, že jsou takhle na zemi, což byl opak toho, kde by měly být. Vypadalo dost šíleně, že něco tak velkého, co působilo tak permanentně, se nechalo srazit trochu větru a deště.

Henry už začal rázovat napřed, a tak jsem se začala drápat přes ty klády, jak jsem se ho snažila dohnat. Už jsem se dostala na nejvrchnější část stromu, kde se kmen zužoval, a vypadalo to dost nadějně. „Au,“ zanaříkala jsem si pod vousy, když se mi do nohy zaryla další větvíčka.

Henry se na mě otočil a zamžoural. „Co to děláš?“ zavolal a začal se ke mně vracet.

„Nic,“ slyšela jsem, jak podrážděně zním, a bylo mi jasné, že to není tak úplně fér, protože mi přece pomáhá dostat se z lesa, ale teď jsem se *nesnažila* o nic jiného než o to, aby na mě nemusel čekat.

„Nech toho,“ nakázal mi a zněl stejně nakvašeně. „To dřevo je prohnílé, určitě –“

Zapraskalo to, kmen, na kterém jsem stála, se rozlomil a já se řítila kupředu. Připravila jsem se na nevyhnutelný náraz při dopadu, když se tam zničehonic ocitnul Henry a zachytil mě.

„Promiň,“ zalapala jsem po dechu a cítila, jak mi zběsile buší srdce a tělem mi probíhá adrenalin.

„Opatrně,“ upozornil mě, když jsem se snažila vystoupit z rozpadlého kmene. „Davy si takhle před měsícem vyvrk-nul kotník.“

„Díky.“ Trochu jsem se o něj opřela a vytáhla jsem nohu z hromady, zatímco jsem se usilovně snažila nemyslet na to, jaké breberky nejspíš v takovém prohnilem kmeni bydlí. Až když jsem stála oběma nohama na pevné lesní půdě, uvědomila jsem si, že mě pořád objímá. Na zádech jsem přes tričko cítila teplo z jeho rukou. Vzhlédla jsem k němu – muset k Henrymu vzhlížet pro mě pořád byl dost nezvyk – a viděla, jak blízko k sobě jsme, obličeje jen pár centimetrů od sebe. Asi mu to došlo ve stejnou dobu, protože okamžitě spustil ruce a o pár kroků si odstoupil.

„Jseš v pořádku?“ zeptal se a do hlasu se mu vrátil ten drsný, věcný tón.

„Jo.“ Odhrnula jsem si z kotníků pár listů, co se mi k nim přilepily, hlavně proto, aby neviděl, jak jsem z toho rozhozená.

„Dobře,“ odtušil. Znovu vykročil a já ho následovala a dávala si pozor, abych pokládala chodidla tam, kam on, abych se vyhnula další nehodě. V době, která mi nepřipadala delší než dalších pár vteřin, jsem za Henrym vyšla ven z lesa, zamžourala jsem v jasném slunečním světle a uvědomila si, že jsme jen dvě ulice od našeho domu. „Odtud už trefíš?“ zeptal se.

„Jasně že jo,“ odpověděla jsem trochu uraženě.

Henry jen zavrtěl hlavou a usmál se, byl to první opravdový úsměv, který jsem u něj viděla od té doby, co jsem se s ním znovu setkala. „Ne, že bys měla zrovna nejlepší orientační smysl,“ podotkl. Otevřela jsem ústa, abych řekla něco na protest, a on pokračoval: „Zrovna jsem ti musel pomoci do-

stat se ven z lesa.“ Chvíli se na mě vyrovnaně díval, pak dodal: „A ani to nebylo poprvý.“ Pak se otočil a odkráčel a nechal mě, abych si domyslela, co tím chtěl říct.

Okamžik nato, když mi zmizel z dohledu, mi to došlo. Poprvé jsme se setkali přesně tady v lese. Cestou domů, zatímco jsem si stínila oči před sluníčkem, které bylo po tom lesním přítmí tak jasné, jsem si uvědomila, že jsem se nechala natolik unést tím, jak to mezi námi skončilo, že jsem skoro zapoměla, jak to začalo.

„Taylor, kdes byla?“ zeptala se máma, když jsem se vrátila, a překvapeně si prohlížela moje poškrábané nohy. Snažila jsem se nenápadně proplížit do svého pokoje a doufala jsem, že všichni budou ještě spát, ale takového štěstí se mi nedostalo. Mamka vybalovala takové množství zásob, že by to mohlo naplnit celou kuchyň, z papírových sáčků z PocoMartu, což bylo to nejbližší k obchodu s potravinami, co se v Lake Phoenix vyskytovalo. Byly tu i větší supermarkety, ale nejmíň půl hodiny cesty odsud.

„Jen se projít,“ odpověděla jsem neurčitě a rozhlédla se po kuchyni, aniž bych se jí dívala do očí. Všimla jsem si, že kávovar je pořád prázdný – máma byla spíš na čaj – což znamenalo, že dvě hodiny po mém odchodu táta pořád ještě spal.

„Na trhu jsem narazila na Paula Crosbyho,“ tím myslela Henryho otce. Cítila jsem, jak mi začíná hořet obličej, a byla jsem jen vděčná, že na něj narazila *dřív*, než měli jeho synové příležitost mu nahlásit, jak jsem se ztratila v lese. „V uličce s mléčnými výrobky. Prý teď bydlí vedle nás.“

„Aha,“ přikývla jsem. „No teda.“ Tváře mi zahořely ještě víc, tak jsem otevřela lednici, strčila do ní hlavu a snažila se předstírat, že tam hledám něco zásadního.

„Budeš tam muset zajít a pozdravit Henryho,“ pokračovala, zatímco jsem se soustředila na to, abych se ujistila, že všechny kartony s mlékem jsou natočené s datem spotřeby směrem ven.

Ale s hlavou v ledničce můžete stát jen omezenou dobu, kterou jsem právě vyčerpala. Navíc mi začala být zima na uši. „Hmmm,“ zahučela jsem neurčitě, zavřela dvířka a opřela se o ně zády.

„A já bych asi měla zajít pozdravit Ellen,“ nenechala se rozhodit. Zněla, jako by z toho pomyšlení byla o poznání míň nadšená, a já jí to nijak nevyčítala. Henryho matka nikdy nevypadala, že by měla nějak zvlášť ráda děti, pokud jsme nebyli zticha a nepletli se jí do cesty. Zatímco do našeho domu jsme se pokaždé vrhli bez zaváhání, někdy i se soubojem na vodní pistole v plném proudu, kdykoli jsme šli k Henrymu domů, okamžitě jsme se uklidnili a ztichli, i když jsme se na tom předem nijak nedomlouvali. Jejich dům nebyl z těch, kde se staví pevnosti z dek a matrací. A i kdyby moje matka nikdy nahlas nic neřekla, vždycky jsem měla pocit, že paní Crosbyovou vážně moc ráda nemá.

Z jedné z tašek na lince jsem vytáhla jablko a máma mi ho vzala, rychle ho omyla, usušila a podala mi ho zpátky. „S Henrym jste si byli hodně blízcí,“ prohodila.

Zadívala jsem se kuchyňským oknem ke Crosbyovic domu, hlavně kvůli tomu, aby mamka neviděla, jak se tvářím. „To asi jo,“ odpověděla jsem. „Ale to už bylo dávno, mami.“

Začala skládat tašky a já jí s tím mohla pomoci, ale místo toho jsem se opřela o kuchyňský pult a pustila se do toho jablka. „Už jsi volala Lucy?“ zeptala se.

Prudce jsem se zakousla do jablka a přemýšlela nad tím, proč si moje máma vždycky myslí, že ví, co je pro mě nejlep-

ší. Proč se mě například prostě nezeptala, jestli se mi *nechce* Lucy zavolat? Což se mi tedy absolutně nechtělo, jen tak mimochodem. „Ne.“ Snažila jsem se soustředit na to, abych přitom neprotočila oči. „A nemyslím, že to udělám.“

Vrhla na mě pohled, jímž mi jasně sdělovala, že si myslí, že to je chyba, zatímco ukládala papírové tašky pod dřež, kam jsme je dávali vždycky. „Přátel z dětství by ses měla držet. Znají tě tak jako nikdo jiný.“

Po tom ranním setkání s Henrym jsem nebyla zrovna přesvědčená, že to je nějaká výhoda. Dívala jsem se, jak matka přistupuje k lednici s letním kalendářem. Asociace Lake Phoenix je vyráběla každý rok a už od nepaměti nám tu vždycky jeden visel na lednici. Byly navrženy tak, aby visely vertikálně, takže byly vidět všechny tři letní měsíce najednou. Každý měsíc obklopovaly obrázky směřících se dětí na plachetnicích, šťastných párů hovicích si u jezera a důchodců vychutnávajících si západ slunce. Mamka ho na lednici připevnila různorodými magnetkami, které jsme měli odjakživa, a já byla najednou ráda, že ho Murphyovi neodvezli. Sehnula jsem se, abych se na kalendář mohla lépe podívat, na všechny ty prázdné čtverečky, představující jednotlivé dny léta před námi.

Ten kalendář byl vždycky jeden ze způsobů, zejména v takhle rané části toho ročního období, jak se vyžívat v tom, že máme celé prázdniny před sebou. V minulých letech jako by se léto vždycky táhlo donekonečna, takže než se přivalil srpen, už jsem si stačila všechny ty sušenky s čokoládou a žuzu, nanuky a komáří štípance dostatečně užít, a vlastně jsem se začínala těšit na podzim – na chladnější počasí, na punčocháče a na Halloween a na Vánoce.

Když jsem se na něj však dívala teď a trochu jsem si to propočítala, hrud' mi sevřel nepříjemný paniku připomínající-

cí pocit, ten, kvůli kterému se hned hůř dýchá. Na moje narozeniny, před třemi týdny, řekli doktoři tátovi, že má čtyři měsíce. Možná o něco víc... ale možná o něco méně. A tři týdny z těch čtyř měsíců už uběhly. Což znamenalo... Zírala jsem na ten kalendář tak upřeně, až se mi trochu rozostřil. Byla polovina května, takže jsme pořád ještě měli zbytek měsíce a celý červen. A pak celý červenec. Ale co potom? Podívala jsem se na srpen, na obrázek postaršího páru, držícího se za ruce při pohledu na západ slunce nad jezerem Phoenix, a uvědomila si, že nemám ponětí, co se tou dobou bude dít, jak bude můj svět vypadat. Jestli bude můj táta ještě naživu.

„Taylor?“ zeptala se mamka ustaraným hlasem. „Jsi v pořádku?“

V pořádku jsem nebyla a za normálních okolností byla tohle přesně ta situace, kdy bych práskla do bot – naskočila bych do auta a někam odjela, vyšla si na dlouhou procházku, cokoli, abych se tomu problému vyhnula. Ale jak jsem zjistila dnes ráno, procházka rozhodně nic nevyřeší – naopak, zdálo se, že to věci ještě zkomplikovalo.

„Nic mi není,“ odsekla jsem jí, i když jedna moje část moc dobře věděla, že si to nezasloužila. Ale chtěla jsem, aby věděla, co je špatně, aniž by se musela ptát. A úplně nejvíc jsem chtěla, aby udělala to, co teď, když na tom nejvíc záleželo, neudělala – chtěla jsem, aby všechno napravila. Ale ona to nenapravila a ani to nebude schopná napravit. Zahodila jsem svoje napůl snědené jablko a vyšla z kuchyně.

Koupelnu jsem našla zázračně prázdnou, dala jsem si dlouhou horkou sprchu, vymyla si špínu ze škrábanců na nohou a zůstala jsem tam, dokud v našem miniaturním bojleru nezačala docházet horká voda.

Když jsem se vrátila do kuchyně, linula se z ní vůně kávy. Kávovar bublal a syčel a konvička už byla napůl plná. Viděla jsem tátu, jak sedí na verandě s notebookem před sebou, kouřící hrnek v ruce, a směje se něčemu, co mu říká mamka. A ačkoli jsem věděla, co stojí v kalendáři na lednici, nějak jsem nemohla docílit toho, aby mi to dávalo smysl, ne, když tu taťka takhle seděl na sluníčku a vypadal úplně zdravě, tedy pokud jste už nevěděli, že to není pravda. Došla jsem ke vchodu na verandu, opřela se o dveřní rám a táta se na mě otočil.

„Čau dítě,“ pozdravil. „Co nového?“ A než jsem stačila protlačit slova kolem toho knedlíku, co se mi utvořil v krku, abych mu mohla odpovědět, podíval se směrem k jezeru a usmál se. „No nevypadá to, že tu dneska bude krásně?“

Metamorfóza

Kapitola sedmá

„Změna“ na jedenáct písmen. Sklopila jsem oči ke křížovce v *Poconském zpravodaji* a poklepala tužkou na prázdné čtverečky v devatenáctém řádku. Snažila jsem se soustředit a vyhlédla jsem z verandy na jezero. Křížovky nebyly zrovna moje parketa, ale začínala jsem být, co se zábavy týče, tak trochu zoufalá. Po pěti dnech u jezera Phoenix jsem oficiálně lezla nudou z kůže. A nejhorší na tom bylo, že v téhle situaci jsem si na rozdíl od rodinných dovolených a Gelseyových baletních vystoupení nemohla někomu postěžovat, že se nudím, a vědět, že jsou na tom stejně. Protože tohle léto jsem se neměla bavit. Neměla to být *legrace*. To však nic neměnilo na tom, že jsem se vážně neskutečně nudila. A trpěla těžkým případem ponorkové nemoci.

Zaslechla jsem teď už známý zvuk skřípění pneumatik dodávky FedExu na naší příjezdové cestě a vyskočila, abych převzala každodenní balíček, jen proto, abych měla něco na práci. Ale když jsem vyšla ven, uviděla jsem, že táta už bílou krabi-

ci drží v náručí a kýve na řidiče – který už nám po každodenních dodávkách začínal připadat jako starý známý.

„Kvůli vám mám tady v těch končinách aspoň něco na práci,“ svěřil se řidič a sundal si sluneční brýle. „Jste asi tak jediná zakázka, co tu v okolí mám.“

„Tomu bych i věřil,“ řekl táta a s trhnutím krabici otevřel.

„Ale ocenil bych, kdybyste si uvázali toho psa,“ požádal nás ještě, když se usazoval zpátky za volant. „Dneska ráno jsem ho skoro srazil.“ Nastartoval dodávku a vycouval z příjezdové cesty, jednou zatroubil a odbočil na silnici.

Tátka se na mě otočil se zvednutým obočím. „Psa?“

„Proboha.“ Naklonila jsem se přes zábradlí přední verandy a samozřejmě uviděla zase toho psa, jak zevluje u naší příjezdové cesty. „Kšá!“ zakřičela jsem na něj. „Padej odsud!“ Podíval se na mě a odcupital kolem naší příjezdové cesty pryč, ale měla jsem pocit, že nebude dlouho trvat a bude zpátky. „Takovej pes,“ odpověděla jsem, zatímco se cinkání jeho obojku vytrácelo v dálce. „Myslí si, že tu bydlí.“

„Aha,“ přikývl táta, ale pořád se tvářil trochu zmateně a mně bylo jasné, že jsem toho vlastně moc nevysvětlila. Vrátil se z příjezdové cesty, vystoupal schody a trochu se přitom opíral o zábradlí. „No, jen nedovol, aby ho brácha viděl.“

„Jasně,“ přisvědčila jsem a následovala ho na zadní verandu, kde vysypal obsah krabice, tlustý svazek papírů, hodně z nich označených barevnými papírky. Podobnou zásilku dostával od své firmy zatím každý den, všechny se zjevně týkaly případu, na kterém momentálně pracoval. Když jsem se ho ptala, proč mu jeho firma nemůže ty dokumenty prostě poslat emailem, místo toho, aby každý den vysílala dodávku FedExu do pensylvánských hor, odpověděl mi, že je to kvůli bezpečnosti.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.